

100

SIEMANOGLIO

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΓΓΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

2068

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ

Κ. ΠΑΝΩΡΙΟΥ

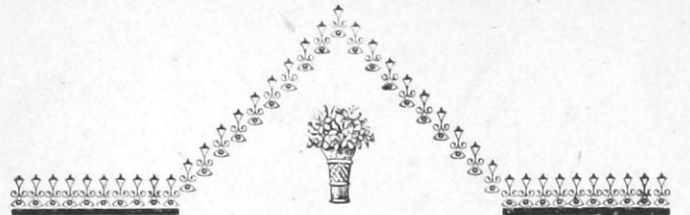
—οοδ'οο—

ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ἄδεια τοῦ Α. ὑπουργείου τῆς Παιδείας
ὑπ' ἀριθμ. 454 καὶ χρονολογίαν 9 Ζηλκαδὲ 1303

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
1886

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΤΟΙΣ

ΣΕΒΑΣΤΟΙΣ ΜΟΙ ΓΟΝΕΥΣΙ

ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΣΤΟΡΓΗΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΗΝ ΒΙΒΛΟΝ ΤΗΝΔΕ

ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

Η ΠΟΙΗΣΑΣΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀποβλέποντες εἰς τὴν εὐνουστάτην κρίσιν, ἣν τὸ κοινὸν καὶ ὁ τύπος ἐξήνεγκον περὶ τῶν δημοσιευθέντων μέχρι τοῦδε ἐν τισὶ περιοδικοῖς ποιητικῶν πρωτολείων τῆς δεσποινίδος Βιργινίας Π. Εὐαγγελίδου, κρίσιν, ἣς ἀρκοῦσα ἐνδειξίς ἐστιν ἢ εἰς τὴν γαλλικὴν μετάφρασιν ἐνός τούτων ἐκπονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ πολυμαθοῦς Γαλάτου ἑλληνιστοῦ Ἐμμανουὴλ Μίλλερ καὶ δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ Παρισινῷ ἐμβριθεῖ περιοδικῷ συγγράμματι *Journal des savants*, ἀπεφασίσαμεν ἵνα ἐπιληφθῶμεν τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀνὰ χεῖρας πρώτων ἔργων τῆς νεαρᾶς καὶ φερεπόνου ποιητρίας, τοῦτο μὲν ἵνα συντελέσωμεν εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ παρ' ἡμῖν σπανίως θάλλοντος ποιητικοῦ αἰσθήματος, τοῦτο δὲ διότι πεποιθᾶμεν ὅτι παρέχομεν τῷ δημοσίῳ ἀνάγνωσμα ὑπὲρ οὗ θεωρεῖται κεκτημένη ἤδη ἡ λευκὴ αὐτοῦ ψῆφος.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1886.

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

Κ. ΠΑΝΩΡΙΟΣ.

ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΗΙ ΒΡΕΦΙΚΗΙ ΜΟΥ ΕΙΚΟΝΙ

Ἄνεπιστρεπτὴ παρήλθες, βρεφικὴ μου ἡλικία,
ὡς καπνὸς λυθεὶς εἰς νέφη, ὡς φαιδρὰ τις ὀπτασία!
Ἐφυγες, ὡς φεύγει πτίλον εἰς εὐρέα νῶτ' ἀνέμων,
κ' ἐν ριπῇ ἐξηφανίσθης, ἡλικία μου εὐδαίμων.
Οὐδὲν τῶρα ἐνθυμοῦμαι, ψυχρὰ λήθη σὲ καλύπτει·
ἢ σκιά τοῦ παρελθόντος ἀπὸ τ' ὄμμα μου σὲ κρύπτει...
Μάτην ἐρευνᾷ ἢ μνήμη εἰς τὸ σκότος, οὐδὲν βλέπει...
ἀδιάρρηκτος, φεῦ! πέπλος πᾶν τὸ παρελθὸν μου σκέπει.

Καὶ θακρύουσα ψελλίζω, ὡς ἐν πυρετώδει ζάλη·
Ἄρα γε μὴ δὲν ὑπῆρξα νήπιον καθὼς οἱ ἄλλοι; . . .
Διατί δὲν ἐνθυμοῦμαι ἂν ὑπῆρξα κ' ἐγὼ βρέφος; . . .
διατί τὴν κεφαλὴν μου τὴν σκοτίζει μέλαν νέφος; . . .
ἢ εἰκὼν αὐτὴ τί εἶναι; . . . μὴ σκληρὰ ὀφθαλμαπάτη;
μὴ τις πλάνη; . . . ὄχι, εἶναι ἢ εἰκὼν μου ἢ φιλοτάτη!
Εἴν' αὐτὸ τὸ ἐκμαγεῖον τῆς ἀγνῆς μου ἡλικίας,
εἴν' ἢ ζῶσα νηπιότης, ἢ εἰκὼν τῆς Βιργινίας!

Πλὴν ἀπέθανε τὸ βρέφος, δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον,
ὁ ἀστὴρ τοῦ ἡμαυρώθη καὶ ἐσβέσθη τελευταῖον.
Ἐρπνίσθη ἐξαλείψας καὶ πᾶν ἔχνος τοῦ νηπίου,
ἡ σικιά τοῦ μόν' εἰσέτι ζῆ εἰς τέμαχος χαρτίου.
Χαῖρε ἡλικί' ἀθώα! ὦ, δὲν θέλω σ' ἐπανίδει!
εἰς τὸ μέλλον μὲ προσμένουν παρακμὴ καὶ τάφος ἤδη.
Νῦν, ἄς εἶπ' ὅτ' ἦτο φρουδὸν ὄνειρον καὶ διελύθης,
ἰνδαλμά τι ἰδεῶδες ἀρεθὲν ἐντὸς τῆς λήθης.

ΡΩΜΑΙΟΣ καὶ ΓΕΡΜΑΝΙΣ

— «Χαῖρε Διὸς καὶ λαμπρῶν ἡμιθέων, ὦ ἔκλαμπρε γόνε!
» ἴσως τὸ βλέμμα μου πλέον δὲν θέλει σὲ ἶδει, ὦ, χαῖρε!..
» φεύγεις μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ εἰς πολέμους τὸ βῆμά σου φέρεις,
» εἶθε εὐχὴ ἐρωμένης μακρὰν ὡς αἰγίς νὰ σὲ σκέπη!
» χεῖρ πολεμίου ποτὲ τῆς ζωῆς σου τὸ νῆμα μὴ κόψη!»

Ταῦτα ἐφώνει ἀκρόνυστα μίᾳ Γευτόνων τις κόρη,
εἰς τοῦ ὠχροῦ ἐραστοῦ τῆς τὰ στήθη θερμῶς κεκλιμένη.
— «Σίγα, ὦ φίλη! μορμύρει ὁ νέος τὴν φίλην τοῦ θλίβων·
» θὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν ἐγγὺς σου θὰ ζῶ εὐδαιμόνωνς.
» Ἴδε, ἰδὲ πῶς ὁ ἥλιος κλίνει ὀπίσω τῶν δένδρων,
» καὶ ἡ σελήνη ἠσύχως προβαίνει φωτίζουσα ἀσκόπως.
» Ἦδη τὸ χρέος καλεῖ τὸν σὸν φίλον εἰς χώρας ἀξένους.

» Πρόσμενε ἔθεν, γλυκεῖά μου φίλη, καὶ πάλιν θὰ ἔλθω,
» κ' ἐκ τῶν βλεμμάτων σου πάλιν θ' ἀντλῶ τῶν φροντίδων
[τὴν λήθην,
» Φίλη! ἀκούεις ἐκεῖ τῶν ἐταίρων φωνὴν τὴν καλοῦσαν;...
» τὸν ἐραστὴν σου καλοῦσι· σ' ἀφίνω, Μαρία μου, χαῖρε!»
Καὶ ὁ Ρωμαῖος τὴν κόρην τὸ ὕστατον πλέον φιλήσας,
ἐνδοκρυς, ἔστρεψε νῶτα μακρὰν τῆς ἐπέιγων ν' ἀπέλθῃ.

— « Στήθη ὦ φίλε! μὲ πόνον θρηνοῦσα φωνεῖ ἡ Μαρία·
» ἔχεις φοικτοὺς νὰ διέλθῃς κινδύνους, μὴ σπεῦδε ἀφρό·
[νωσ! . . .
» ὦ, σ' ἐξορκίζω, ἐδῶ μοναχὴν μὴ μ' ἀφήσης, Ρωμαῖε!
» φεῦ! διὰ σὲ νά! φοβοῦμαι, καὶ φρίττω ἡ τάλαινα κόρη...»

Ἀγωνιώδης σιγὴ πρὸς στιγμὴν ἐπελθοῦσα καλύπτει
τοὺς ἐραστάς, εἰς ἀγκάλας ἀλλήλων ἐκ νέου πεσόντας·
ἤρεμος θρῆνος τοῦ στήθους αὐτῶν ἀπεσπᾶτο βαθέως.
Πλὴν τῶν ἐταίρων αὐτοῦ ἡ φωνὴ ἐξυπνᾷ τοῦ Ρωμαίου
τὴν πλανωμένην ψυχὴν εἰς πελάγη ἠδέων ὀνείρων.
Ἦδη τὸ ὕψος τοῦ βράχου μετρήσας μ' ἀτάραχον βλέμμα,
θέτει τὸν πόδα, καὶ κάμπτεται ἵν' ἀκεῖθεν ἀπέλθῃ.
Τ' ὄμμα τοῦ νέου μαγεῖας μεστὸν ἀπαστράπτει δακρῶν.
— «Μὴ με λησμονεῖ!» συχνὰ ψιθυρίζει μὲ τρέμοντα χεῖλη
ὡς θλιβεράν ἐπωδὸν τὸν ἀπότομον βράχον σκελίζων,
νεῦμα ποιεῖ πρὸς τὴν λέμβον εὐθὺ, προσκαλεῖ τοὺς ἐταίρους.

— «Φίλοι! ἐμπρός, ἐτοιμάσατε κώπας ταχείας, πετώσας,
» ἄρατ' εὐθὺς τὰ λευκά σας ἰστία, τὸ χρέος ἐπείγει!...

Αἴφνης τὸ δάτος ἐκλάμπει, καὶ σφαῖρα ἀγρίως συρίζει,
βάλλει τὰ στήθη τοῦ νέου, τὸ αἷμα ἀφρίζ' ἀπαισίως...
Τίς ἢ τοῦ ὅπλου ὠθήσασα χεὶρ τὴν φονίαν σκανδάλην;
Φεῦ! ὁ Ρωμαῖος ἐκάμφθη καὶ πάλιν ὠρθώθη στεναῶζων.
Φλόξ μανιώδης, ἀγρία, 'ς τὸ κατὶόν του ἤστραψεν ὄμμα.
Κῦμα ἀφροῦ ἐρυθροῦ ἐξορμούσιν τῶν ὠχρῶν του χειλέων,
χέει ὠχρίαν φρικώδη, νεκροῦτ' ἢ μορφὴ του ἐν τάχει.

»—Τίς, ἄχ!... μὲ σφάζει! τραυλίζει ὁ τάλας, αἰμόφυρτος,
[σπαίρων.

» θνήσκω!... ἀνάνδρου χειρὸς καὶ ἀγνώστου, Μαρία μου,
[θῦμα!...

Ἵππιος πίπτει τοὺς βράχους ραντίζων μὲ αἷμα ἀχνίζον·
χάσμα ἐν μέγα ἠνοιχθῆ... ὁ νέος ἐχάθη εἰς τὸ ὕδωρ,
καὶ ἐρυθρὰ ἀπλωθεῖσα σινδόνη ἐπὶ τῆς θαλάσσης,
λύεται πάλιν, δεικνύουσα πτώμα ὠχρὸν, φρικαλέον.
Ὡς ἢ Παφία ἰδοῦσα νεκρὸν τὸν ὠραῖον βουκόλον,
ἔρρηξε γόους πικρούς, τοὺς βοστρούχους τῆς τίλλουσ' ἀ-
[φρόνως,

οὕτως ἰδοῦσα ἡ κόρη νεκρὸν τῆς ψυχῆς τῆς τὸν φίλον,
ἐπὶ τῶν βράχων ὄμμα μὲ λυμένην τὴν κόμην, παράφρων·
ἴσταται... τρέμει... βοᾷ... ταλαντεύεται ἄνω τοῦ βράχου.

— «Ἄγριον κῦμα! (κραυγάζει ἐμπρὸς τῆς χαινούσης
[ἀβύσσου)

» κῦμα φρενῆρες, μὴ πάφλαζ' ἀγρίως τὸ σῶμά του ἔδρον...
» Τίς ἢ ἐπάρατος χεὶρ, ποία τίγρις σ' ἐσπάραξεν οὕτω!...
» Στήθη, ὦ κῦμα! καὶ ἕτερον θῦμα ζῆτει τῆς ψυχῆς του

» νὰ ἀποσέσῃ τὰς φλόγας ἐντὸς τῆς ψυχῆς σου
[ἀβύσσου!...»

Αἴφνης κραυγὴν ἐκρηγνύσα ἐκ φρίκης καὶ τρόμου ἡ κόρη,
φεύγει ὀπίσω, καθὼς κεκμηκὼς ὁδοιπόρος, ὅποτ' ἂν
ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ αἰσθανθῆ τῆς ἐγλίδνης τὰς σπιείρας.
Ἵπισθεν κλάδων πρασίνων ἐφάνη μορφὴ ἀπαισία.

Ἦν ὁ πατήρ· ὅς πηδῆσας ἐκ λόχμης πυκνῆς βαθυσκίου,
εἶχε τὸ γένυ λευκόν, μανιώδη τὴν ὄψιν, ἀγρίαν,
ὅπλον δ' ἐκράτει βαρὺ εἰς τὰς χεῖρας καπνίζον εἰσέτι.

»—Κόρη ἀθλία!... (στυγνῶς ἀνεφώνησε φρίσων ὁ γέρον)
» πῶς ὑπὸ στέγην πατρὸς τὸν αἰσχρὸν ἔρωτά σου νὰ
[κρύπτῃς;...

» Ἠλπίζεις ὅτι ποτὲ ἡ στιγμή τῆς ποινῆς δὲν θὰ φθάσῃ,
» κ' εἰς τὰς ἀγκαλάς ἐκείνου ἐζήτεις τὴν ζεῖδωρον λήθην...

» Ἴδε ἐκεῖ, 'ς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης ὁ ἄφρων ἀγύρτης
» τῆς ἀφροσύνης αὐτοῦ τὰ ἐπίχειρα ἔλαβεν ἤδη.

» Ἔσο ἐτοίμη λοιπὸν τὴν ποινήν σου καὶ σὺ ν' ἀποτίσῃς.»
— «Ἄ! ὁ φονεὺς ἦσο, οἴμοι! σὺ Πάτερ!...»

— «Σίγα, ἀθλία! πιστεύεις μὲ ψεύδους ἐκφράσεις νὰ κόψῃς
» σὺ τοῦ πατρὸς σου τὴν λύσσαν;... ἢ χαῦνος ἄς σβύσῃ
[πνοή σου!...

Καὶ εἰς τὰ πρόσω ἐν βῆμα ποιῶν ὠχρὸς ὄλος ἐβόα,
πρὸς τὴν σελήνην ἐκτείνων τὸν πήχυν, τὴν δράκα συσ-
[φίγγων,

»— Ἴδε, ἰδὲ τὴν σελήνην, ἡμαύρωσεν αἴφνης τὸ φῶς τῆς,

» καὶ ὑπὸ νέφος πυκνὸν προσκρυβεῖσα ζητεῖ τὴν ποινὴν σου.
 » Ὡθεὶ τιμῖα μου χεῖρ τὴν τοῦ ὄπλου δικαίαν σκανδαλίην!
 » Σύριζε σφαῖρα, τὰ στήθη ἀλάστορος πλήττουσα κατε!
 » Κύλιε, βράχε, καὶ δαῖρε, ὦ κῦμα ἀπείρου θαλάσσης!
 » Βρῶμα ἰχθύων γενέσθω τὸ πτώμα αὐτοῦ ἀτίμου!
 » Βρέμε καὶ σὺ οὐρανὲ τὰς βροντάς σου εἰς ὄρη κυλίων!
 » Βρέμε καὶ σὺ κεραυνὲ ἀπειλῶν, ὦ ἐρίγδουπε, βρέμε!
 » Παῦσον μικρὰ ἀηδῶν εἰς τὸ δάσος τὸ θέλγον σου ἄσμα,
 » ἄς ἀκουσθῶσι κοράκων κρωγμοί, χαιρεκάκως νὰ βλέπω
 » τούτους σπαράττοντας μ' ἄμιλλαν βίας τὸ πτώμα
 [ἐκείνου!...

Ταῦτα εἰπὼν ἀπαισίως ὡς δαίμων ἐκάγχασ' ὁ γέρων!
 Καὶ ἡ Μαρία ἐκ φρίκης ἀλλόφρων λαμβάνει τὸν λόγον.
 — Ὅταν ἰδῶ, δολοφόνε, τὸ νέφος τῶν μαύρων κοράκων,
 » τότε ριφθεῖσα τοῦ φίλου πλησίον ἐκ τούτου τοῦ βράχου,
 » εἰς τῶν ροχλοῦντων κυμάτων τὴν βίαν τοὺς στόνους μου
 [σβύνω,
 » καὶ ἂν ὑπάρχη ποινὴ, οὐρανέ! τὴν ποινὴν μου ἐκτίνω...
 » Ἴτωσ ὁ ἀδικὸς φόνος μου, γέρων, τοὺς σάλους κοπάσῃ
 » τῆς σαλευθείσης φρενός σου, καὶ παύσῃ τὴν μαύρην
 [ὄργην σου.
 » Οἶκτον... ναί, οἶκτον ζητῶ ἀπὸ σέ, ἀδυσώπητε πάτερ.
 » Εἶμαι φρενήρης!... τί λέγω;... ζητῶ ἀπὸ σέ
 [εὐσπλαγγίαν!...
 » Σὺ τὸν Ῥωμαῖον φονεύσας τὴν σὴν συναπέκτεινας κόρην!.
 » Ἄγε λοιπὸν, δυστυχῆς καὶ ἀθλία Μαρία, ὦ, ἄγε!

» τίς θὰ σπογγίσῃ τὸ ἄμμα σου πλέον;... ὦ, ἄγε ἐντεῦθεν!
 » Σὺ, ὦ Ῥωμαῖε, σὺ ἦσο ἀστὴρ δι' ἐμέ ὁ τοῦ πόλου.
 » Σοῦ δὲ σθεσθέντος, φεῦ! παύω κ' ἐγὼ, ὦ Ῥωμαῖε, νὰ πνέω.
 » Πλέον οὐδεὶς εἰς τὸν κόσμον δεσμὸς μὲ συνδέει ἀρρήκτως!

 » Πάτερ, ὑπῆρξά ποτε τῆς ὀσφύος σου γέννημα, πάτερ,
 » κόρη μικρὰ ἐκοιμήθην ποτὲ τῶν γονάτων σου ἄνω,
 » πλὴν μετὰ ἐτ' ὑπὸ σοῦ ἡμελήθην ἀσπόργως, ἀνάνδρως,
 » ἄνευ μητρός... ὄρφανή... ὡς πτηνὸν ἀποφώλιον ἔζων,
 » ἄνευ ἀγάπης πατρός ἐν μονώσει ἐθρήνουν ἀπαύστως.
 » Ναί! τὸν ἡγάπων αὐτόν, ὡς τυφλὸς ἀγαπᾷ τὴν ἡμέραν,
 » χάριν αὐτοῦ καὶ τοῦ βίου ἠράσθην ἢ ἀπελπις τέως...
 » πλὴν ἐσαεῖ, σὺ ὁ δῆμιος πάσης χαρᾶς μου τυγχάνων
 » χεῖρα ὑψῶν δολοφόνου, οὐαί μοι!... κατέστρεψας τοῦτον!...
 » Ἴδε, ἡ ἄβυσσος χάνει, τὸ θῦμά σου μ' ἔλκει ἐν δίνῃ,
 » κ' ἐν τῇ κρισίμῳ, φεῦ! ταύτη στιγμή σιγῆς συγχωρῶ σε, ὦ πάτερ!
 » Ἄφρων ἂν ἤμην, ὡς ἄφρων πλησίον ἐκείνου ἄς πέσω».

Λίφνης τὸ ὕδωρ παφλάσαν ἐπήδησεν ἄνω ἀγρίως,
 ρίπτον σταγόνας μεγάλας ὑγροῦ, σαπφειρώδους, ἀφρώδους.
 Γδοῦπος βαρὺς ἐκ τῶν βράχων ἠκούσθη, κ' εὐθέως τὸ ὕδωρ
 ἤνοιξε κύκλους στρογγύλους πεσόντος ἐν μέσῳ τοῦ βάρους.
 Ἐμεινε μόνος ὁ γέρων, φρενήρης, ἐμβρόντητος, ξένος,
 ἔχων τὰς χεῖρας δεμένas 'ς τὸ στήθος σφιγκτά, καὶ ὡς
 [ἔκνους,
 σπαῖρον τὸ χεῖλος, τὸ πρόσωπον μαῦρον, ἰῶδες, ζοφῶδες,
 ἐξεστηκυῖας τὰς φρένας του ἔχων ὁ δύστηνος γέρων.
 — «Τέκνον! φωνεῖ ἀνανήρων ἐξαίφνης, Μαρία, ποῦ εἶσαι;»

Κ' ἔρρηξε γόους ὀξεῖς ὁ λυγμὸς διασχίζων τὰ στήθη.
Μάτην ἐζήτησε περίξ αὐτοῦ τὴν ἀθλίαν του κόρην!
Ἦτο μονήρης, φρυάττων, ἐκ μέθης ὡσεὶ ἀνανήφων,
ὡς ἀνανήφει οἰνόφυλξ ὄρων τοὺς δακτύλους βυμμένους,
μ' αἶμα ποῦ ἔχυσ' ὁ αὐτός, μὲ ἀχνίζον, μὲ φόνιον αἶμα,
ὅπερ τῷ φλέγει τὰς χεῖρας· καὶ τρέχει φρυάττων ὡς ἵππος,
ὅς χαλινὸν ἀποπτύσας οἰστρήλατος τρέχει ἀσκόπως,
ἀρηγιῶν, χρεμετίζων, καρδάνων τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας.

Οὕτως ὁ γέρων φρυάττων ἐμπρὸς τῶν θυμάτων ἐφώνει,
βλέπων ἀτμίζον τὸ αἶμα εἰσέτι 'ς τοὺς βράχους ἐπάνω,
δάκνων τὰς χεῖρας, τὰ στέρνα του τύπτων, τὴν κόμην του
[τίλλων·

ἐκ τοῦ γυμνοῦ του δὲ στήθους τὸ αἶμά του ἔρρεε στάγδην,
καὶ ἐπὶ λίθων ὀξέων, καὶ βάτων κυλίων τὸ σῶμα,
ᾧμῶζε κλαίων, νυττόμενος (σύνοιδε πλέον τὴν πράξιν)
καὶ ἀλγεινοὶ ἐκ τοῦ στήθους ἐξήρχοντο γόοι λυγμῶδεις,
—«Κόρη μου! . . . αἶμοι! . . . Ρωμαῖε! . . .»

Εἶχ' ἐγεροθῆ· ἡ Σελήνη ἐκρύβη ταχέως εἰς νέφος·
σκότος πυκνόν, ἐρημία, ἀγρία σιγὴ εἰς τὰ περίξ.
Κάποτε μόνον ἤκούετ' ὁ ρόθος τῶν μαύρων ὑδάτων,
ἐπὶ τῆς πέτρας θραυόμενος λαύρως, καὶ πνεῦμα ἀνέμου
σεῖον τοῦ πέραν ὄρουμῳ μελαγχρόλως τὰς κάρας τῶν
[δέινδρων.

Αἴφνης ἐντὸς τῆς βαθείας σιγῆς φωνὴ πόνου ἤκουσθη,
ἥς τὰς ἡρέμους ἐκφράσεις ἡ πέραν ἤχῳ τῶν σπηλαίων,
μεταδιδοῦσ' εὐκρινῶς, ἀπεσβέσθη ἐντὸς τῆς ἀβύσσου.

—» Ὅπως τὸ ὕδωρ αὐτό, συσπαράσσεται ᾧδε καὶ φρίττει,
»καὶ μετὰ πάλην μακρὰν καθ' ἣν θραύεται, θραυὸν ὀργίλως,
»ἐπαναστρέφει καὶ αὖθις ἐντὸς τῆς βρεμούσης πηγῆς του·
»οὔτω καὶ σὺ μετὰ πάλην μακρὰν, ὡς τὰ κύματα ταῦτα,
»πλήξας, ἀφοῦ θνασίμως πληγείς, ὦ θνητέ, ἐπιστρέφεις,
»θέλεις σκεφθῆ τί ὑπῆρξας, καὶ ποῦ παραφόρως βαδίζεις,
»πρὶν ἢ δὲ φάσῃς ἐν δάκρυ συγγνώμης, ἐνμόνον νάχυσης,
»θ' ἀποσβεσθῆς ὡς τῆς Φοίβης ἀκτίς, ὡς σκιά εἰς τὰ σκότη.
» Ἐκδικηταὶ τῆς τιμῆς! μὴ ὠθῆτε εἰς φόνον τὴν χεῖρα,
»πρὶν τὴν βαθείαν πληγὴν τῆς καρδίας τῶν ἄλλων ἰδῆτε.
» Δαίμων φρικώδης τὰς πράξεις σας ταύτας αἰεὶ προστατεύει,
»καὶ ἐνῶ οὗτος γελᾷ, σεῖς θρηνεῖτε, θρηνεῖτε ἀπαύστως.
» Οἶκτον πρὸς ὅσους πονοῦν, δὸς συγγνώμην εἰς ὄντινα πάσχει,
»κάτω τὴν βέβηλον χεῖρα, τὸ αἶμα ἀδίκως μὴ χέει! . . .
» Μία ὀρμὴ τῆς ψυχῆς μας πολλάκις ἐμπρὸς μας ἀνοίγει
»κόλασιν ὅλην βασάνων σκληρῶν . . .

Ἦ Σελήνη κρυβεῖσα

»πρὸ τῆς φρικτῆς κακουργίας, ἐλέγχουσα πράξιν φρικώδη,
»εἶθε ποτέ, ποτέ πλέον μὴ ἴδῃς σκιηνάς παρομοίας,
»ὅπου κωφεύ' ἡ στοργὴ πρὸ σκληρᾶς ἐκδικήτεως μόνης! . . .

Ταῦτα ἤκουσθησαν μόνα ἐντὸς τοῦ βαθείως ἐρέβους,
ὥτε ἀπαίσιον πνεῦμα μὲ γόον πικρὸν νά ἐφώνει,
καὶ μετ' αὐτὸ ὑποβρύχιος κρότος ἤκουσθη ἀγρίως . . .
Ὁ ἀτυχῆς ἐκυλίσθη τοῦ βράχου ἐντὸς τῆς ἀβύσσου.
Τότε τὸ νέφος ἐλύθη, ἡ Φοῖβη προέβη ἡρέμα,
φῶς ἀσθενές καὶ ὠχρὸν διεφώτισεν αἴφνης τοὺς βράχους,
ἐνθα φωναὶ πρὸ μικροῦ τοὺς κατέστησαν θέατρον φόνων.

ΕΙΣ ΕΝ ΑΝΘΟΣ.

Οἴμοι! ταλαίπωρον φυτὸν πῶς κλίνεις ἐσθεσμένον,
τὰ πέταλά σου ἤνοιξας ὠχρόν, μεμαραμμένον!
Ἡ φθίσις σοὶ ἐξήρανε τὸν τρυφερὸν καυλὸν σου,
καὶ πρὸ τῆς ὥρας ἔρριψε τὸν εὖσμον θαλλόν σου.
Ὁ λῖψ ἐγγύς σου διελθὼν σοὶ ἤρπασε τὸ μύρον,
ξηραίνων τὰς ἰκμάδας σου, τὰ πέταλά σου κείρων.
Οἴμοι! τί ἔπταισας καὶ σὺ εἰς τοὺς ἀπηνεῖς δημίους
τοῦ κάλλους, καὶ σὲ ἔρριψαν εἰς τάφους αἰωνίους; . . .
Σὲ ἀτενίζω, ἄνθος μου, φυλλορροῶν καὶ φθίνον,
ἄνευ ζωῆς, ἄνευ ὀσμῆς, μεμαραμμένον κρίνον.

Ὡς σύ, ὡς σύ, ἄνθος, κ' ἐγὼ μυγίως θακνομένη,
τὰ στέρνα ὑπὸ σκώληκος ἐξ ἄλγους φθινομένη,
τὸν βίον καὶ τὰ φίλτρα του νὰ καταλείπω μέλλω! . . .
ἡ νήηλις ἀπηύδῃ καὶ τὸ μνημεῖον θέλω
Μόρσιμον πνεῦμα ἤρχισε τὴν ἕβην μου προσβάλλον,
καὶ ἤγειρ' εἰς τὸ στήθος μου τρικυμιώδη σάλον,
ἡ δὲ χαρὰ ὡς ὀπτική ἀπάτη μοὶ ἐφάνη,
τὰ πάντα φροῦδα καὶ κενά, ὁ γέλως εἴρων πλάνη! . . .

Νῦν, γλωριᾶ τὸ χεῖλός μου, τὸ ὄμμα μου δακρύνει·
φεῦ! οὐδεμία ἡδονὴ τοῦ βίου με ἐλκύει.

ὦ! πύρινα κατέρρευσαν ἐδῶ τὰ δάκρυά μου,
κ' ἀπέπτησαν ὡσεὶ καπνὸς τὰ φροῦδα ὄνειρά μου.
ὦ ἄνθος, ἐνῶ εὐελπις τὸν κόσμον ἐθειώρουν,
κ' ὡς ἐν λειμῶνι ἄφροντις, γελόεσσα, ἐχώρουν,
ἐξαίφνης διερράγησαν ἐντός μου αἱ ἐλπίδες,
ὡς κί λαμπρὰ τοῦ ὕδατος καὶ κοῦφαι χρυσαλλίδες.
Τὴν τέρψιν ἀνεζήτησα, πλὴν εὖρον τὸ μνημεῖον,
καὶ ἀντὶ στήθους φιλικῆς τὸ χῶμά του τὸ κρῦνον.
Τὸ σύμπαν ἀηδίασα, μισάνθρωπος κατέστην,
ἄχ! ἄνθος, ἄνθος μου, πολλὰ ἐν τῇ ζωῇ ὑπέστην.

Ἐνῶ δὲ μόλις ἀριθμῶ δέκα καὶ ἐξ ἀνοίξεις,
ἡφαιστιώδεις ἐν ἐμοὶ αἰσθάνομαι ἐκρήξεις·
τὸ πᾶν νὰ καταβάλληται αἰσθάνομαι ἐντός μου,
καὶ εἶναι μόνος ἐν τῇ γῇ ὁ πόνος σύντροφός μου.
Μὲ ἔρριψε τὸ μάταιον τῆς γῆς εἰς ἀηδίαν,
τοῦ νοῦ μου διεσκέδασε τὴν γόησσαν εὐδίαν . . .
Χθὲς ἔτι ἄγγελος φαιδρὰ ἐγγύς μου ἐμειδία,
καὶ ἦτο ὅλη ἐκστασις ἡ ὄψις τῆς ἡθείας! . . .

1. Ὁ στίχος οὗτος ὑπαινίττεται τὴν θανούσαν ἀδελφὴν μου. Β. Ε.

Πλήν φεῦ! ὡς σύ, ἡ τάλαινα τῆς Εἰμακρμένης ὕμα.
ἀστὴρ λαμπρὸς ἀνέτειλε καὶ ἔδου εἰς τὸ μνημα! . . .

Νεκρὸν, ὦ ἄνθος, μ' ἔρωτᾷς, τί κλαίω; πρὸς τί στένω; . . .
ὅποιος πόνος μύχιοις με δάκνει καὶ γλωμαίνω; . . .
Τί ἔχω; . . . Παῦστον πρὸς Θεοῦ! . . . μὴ θέτε τὸν σπινθῆρα
εἰς τὴν πυρίτιδα, παθῶν ἀνάπτεις τὸν κρατῆρα . . .
Ὁ νοῦς μου μαίνεται, πονεῖ, ὦ ἄνθος σίγα, σίγα,
ἐκ τελλιμμένου στόματός ἀρκοῦσι τὰ ὀλίγα.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΤΟΥ ΑΝΩΤΕΡΩ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

ὑπὸ E. MILLER, μέλους τοῦ γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου.

Le volume (*Ἡμερολόγιον τῆς Ἀνατολῆς*) se termine par quelques poésies en grec moderne dont l'une est très-remarquable sous le rapport de l'élégance et du sentiment. Écrite en grec hellénique très pure, elle est l'œuvre d'une jeune fille nommée VIRGINIE POLYCHRONÉ. A peine âgée de dix-sept ans elle s'est déjà fait connaître par quelques productions poétiques ou se révèle un

talent véritable et qui ont paru dans un recueil périodique intitulé *Le Monde (Κόσμος)*.

Voici un essai de traduction de la pièce qui est donnée dans l'annuaire de 1884.

A UNE FLEUR (Εἰς ἓν ἄνθος)

Hélas! Pauvre plante, comme tu te penches inclinée, comme tu ouvres tes pétales, pâle et fanée! un mal funeste* a desséché ta tendre tige et, avant l'heure, a abattu ta suave jeune pousse. Le siroco, en passant près de toi, a ravi ton parfum; il a flétri ta fraîcheur et coupé tes pétales: Hélas! quelle faute as-tu commise envers les bourreaux de la beauté pour qu'ils t'aient jetée dans des tombes éternelles? J'attache mes yeux sur toi, ô ma fleur, toi qui t'effeuilles et déperis sans vie, sans odeur, lis étioilé. Comme toi, comme toi, je suis une fleur moi aussi**, attaquée pro-

* Le grec dit phthisie. Σ. τ. Μ.

** Ἐπειὸν ἀφ' ὧν νὰ σημειώσω μετ' ὄλου τοῦ ὀφειλομένου τῶ σοφῶ καὶ ἀειμνήστῳ μεταφραστῇ σεβασμοῦ μου, ὅτι ἡμᾶρτημένως ἡρμηνεύθη ὁ στίχος

ὡς σέ, ὡς σέ, ἄνθος, κ' ἐγὼ μυχίως δακρυμένη . . .

ἡ δὲ παρερμηνεία τῆς μεταφράσεως ἐπήγασε προφανῶς ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς στιγμῆς μετὰ τὴν λέξιν ἄνθος ἐν τῷ Ἡμερολόγιῳ τῆς Ἀνατολῆς.

fondement dans la poitrine par la maladie* périssant de douleur sur le point d'abandonner la vie et ses charmes. Nouvelle venue, je suis extenuée; quand à la tombe, je vais... Un souffle mortel a d'abord attaqué ma jeunesse et a soulevé dans ma poitrine une agitation orageuse; la joie m'a paru une illusion d'optique, tout est futile et vain, le rire est une erreur ironique. A présent mes lèvres pâlisent, mes yeux pleurent, hélas! aucun plaisir de la vie ne m'attire.

Oh! mes larmes brûlantes ont coulé ici, et mes vains songes se sont envolés comme de la fumée. O fleur, pendant que, pleine d'espoir, je regardais le monde et que, riante et sans souci, je parcourais la prairie, tout à coup les espérances se sont brisées en moi comme des bulles d'eau brillantes et vides. J'ai cherché le plaisir, je n'ai trouvé que la tombe, et, au lieu d'un cœur plein de tendresse, un amas de terre froide, je me suis degoutée de tout, je suis devenue misanthrope. Ah! fleur, ma fleur, j'ai beaucoup souffert dans cette vie.

Je compte à peine seize printemps et je sens en moi des éruptions volcaniques; je sens en moi tout s'effondrer, et, sur cette terre je n'ai pour compagne que la souffrance. Les vanités terrestres

* Un ver dans le grec.

m'ont jetée dans le dégoût et ont dissipé la sérénité enchanteresse de mon esprit.

Hier encore, un ange joyeux souriait près de moi et son aspect divin me ravissait dans une complète extase... Mais hélas! comme toi, la malheureuse, victime du destin, apparut étoile brillante et s'est couchée dans la tombe... A moi cadavre, ô fleur, tu me demandes pourquoi je pleure, sur quoi je gémiss, quelle souffrance intime me déchire et pourquoi je pâlis! Ce que j'ai? Cesse au nom de Dieu... ne mets pas une étincelle à la poudre... des passions tu allumes le cratère... mon esprit est en proie à la folie, ô fleur, doucement! doucement! à une bouche affligée suffisent peu de paroles.

Avril 1884

E. MILLER.

(*Journal des Savants*, σελ. 220).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΝΟΔΟΝ ΤΟΥ ΕΑΡΟΣ

Ἦλθε τὸ ἔαρ, φέρον τὰ ρόδα·
ἦλθεν ὡς Νύμφη μὲ ἀβρόν πόδα.
Νέοι, δεγθῆτέ το ἀλοστυμένοι,
ἰδοὺ προβαίνει.

Ἐκ τῶν μυχίων τῆς γῆς ἐξῆλθε,
 μῦρα ἐσκόρπισε, μόλις ἦλθε·
 καὶ καθωράϊτε τοὺς αἰθέρας,
 καὶ τοὺς ἀέρας.

Στίλβει ἡ χλόη, ὡς Ἐδὲμ τάπης,
 κ' ὡς ὑπὸ βάρους θερμῆς ἀγάπης
 ὕγρὸς ἀδάμαντας ταλαντεύει,
 καὶ γοητεύει.

Εἰς τοὺς λειμῶνας δεῦτε, ὦ νέοι,
 λιγὺς ὁ ζέφυρος ἐπιπνέει,
 καὶ ἐξεγείρει τὰ ἄνθη ὅλα
 τὰ μυροβόλα.

Ἐντὸς ροδῶνων ἡ φιλομήλα,
 ψάλλουσα ἄσματά ἐρωτύλα,
 προσκαλεῖ πάντας μὲ τ' ἄσματά της
 ἔς τὸν ἔρωτά της.

Δεῦτε μὲ ἄνθη ἔς τὰς κεφαλὰς σας,
 παρθένοι, βάλετε τὰς στολὰς σας,
 ἵνα συλλέξητε ἀνεμώνας
 εἰς τοὺς λειμῶνας.

Ἦλθε τὸ ἔαρ, κ' ἡ φύσις θάλλει,
 τὴν θετπεσίαν μορφήν προβάλλει
 ἡ ζεφυρῆτις τοῦ μᾶς ριπίζει.
 καὶ ψιθυρίζει.

« Τῆς ἡλικίας ταχὺ διαβαίνει
 « τὸ ἔαρ, φίλοι, καὶ ἀπομένει
 « εἰς τὰς καρδίας σας ψυχρὸν γῆρας,
 « μετὰ τῆς πείρας.

« Ὅθεν χαρῆτε, νέοι, ἐφ' ὅσον
 « τοῦ ἔαρός σας πνέετε δρόσον,
 « εἰς τοὺς λειμῶνάς μου νῦν χωρεῖτε,
 « νέοι χαρῆτε ».

Λυτὰ ὁ ζέφυρος ψιθυρίζει,
 ἐνῶ ἀρώματα μᾶς σκορπίζει,
 καὶ τὴν νεότητά ἐξηθύνει,
 καὶ τὴν φαιδρύνει.

Ἡ φύσις χαίρεται, ἔαρ ἦλθεν,
 ὁ καταψύγων χειμῶν ἀπῆλθεν.
 Ἰδοὺ τὰ ἄνθη, νέοι, στεφθῶμεν
 καὶ εὐφρανθῶμεν.

ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΑΡ ΤΗΣ ΗΒΗΣ

Τῆς γελώσης μου ἥβης ὡς ὄναρ γλυκύ,
ὦ σέ βλέπω λαμπρῶς ἐπιτέλλον,
σύ ἐλπίδας μοι δίδεις, χαρὰ παιδική,
ἀνατέλλον.

Σὺ μοι εἶσαι ἡ μόνη χαρὰ ἐν τῇ γῆ,
ἡ ἐλπίς, ἡ ἀείποτ' ἀκμαία,
καὶ ἀφίεμαι ὅλως εἰς σέ ἐν σιγῇ,
ἡρεμαία.

ὦ εἰς σέ πᾶν θυμῆρες καὶ θεῖον οἰκεῖ,
εὐφροσύνως εἰς σέ ἀτενίζω·
σύ μοι εἶσαι τροφή μου, ὦ ὄναρ γλυκύ,
καὶ πρὸς σέ αἰρομένη ἐλπίζω . . .

Εἶσαι σέλας φωτίζον ἐν μέσῃ νυκτί,
σύ διέπεις πᾶν αἶσθημα φίλον,
σύ, ὦ ὄναρ, χαρὰ τῆς Ἐδὲμ ἐφικτή,
σύ αἰμύλον.

Ἦ τὸν ὀρίζοντα μὴ τῆς ζωῆς μου φανέν
ἐφημέρως φωτίζον μὴ σβύσης,
σελαγίζου ὡς ἄστρον λαμπρὸν ὀλονέν,
ὦ μὴ δύσης!

Τῆς γελώσης νεότητος ὄναρ γλυκύ,
ὦ εἰς σέ ἀτενίζω θυμῆρης,
σύ μοι εἶσαι χαρὰ, καὶ ἐλπίς μυστικῆ
τοῦ ὀρίζοντος γόησσα Ἴρις.

Πρὶν ἢ Ἡβῆ παρέλθη αὐτῇ ἡ φαιδρά,
ὄναρ σύ, τὴν καρδίαν μου κήλει,
ἄστρον, οὐτινος πᾶτα ἀκτίς ἀμυδρά
μ' εἶναι φίλη.

ΤΟ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ.

Χαρὰν ἐντὸς αἰσθάνομαι ἀμύθητον ἔς τὸ στῆθος,
πλήν ποῖον εἶν' τὸ αἶτιον, τὸ μέθην προκαλοῦν;
Ὅποῖον τὸ ἀπόρρητον τὸ τέρπον καὶ κηλοῦν,
καὶ πόθεν τῆς καρδίας μου ἡ μέθη καὶ τὸ γῆθος;
ὦ! κήλει τὴν καρδίαν μου ἀπόρρητον γλυκύ,
χαρὰ μου μυστικῆ.

Ἄλλοτε κρύφα ἔστενον, νῦν μειδιῶ ἐν γῆθει·
ἄλλοτ' ἐθρήνουν γοερῶς κ' ἐπόθουν νὰ ταφῶ . . .
ὦ! θέλω νῦν εἰς ἄγματοις ἠδέως νὰ τρυφῶ,
ἀρήστατα τοὺς πόνους μου νὰ σβέσωσιν ἐν λήθῃ . . .
ὦ! τώρα κύλιξ διαυγῆς τὸ νέκταρ μοι δωρεῖ,
κ' ἡ γλῶσσά μου ληρεῖ

Τὸ μέτωπόν μου ἔκλινε πολλάκις ἐν ὀδύνῃ,
 τῶρα ὑψοῦται αἴθριον, τὸ μέλλον μειδιᾷ.
 Νῦν ἡ ψυχὴ μου τέρπεται, ἐντὸς γαλῆριᾶ,
 ἢ γῆ θωπεύει; μοι δωρεῖ, τὸ σύμπαν με ἠδύνει.
 ὦ φίλον μου ἀπόρρητον, μ' ὑψοῖς ἐν οὐρανοῖς,
 ἐν μέθῃ χαρμονῆς.

Μειδιά, ἤβη μου ἀγνή, σὲ βλέπω ἐν ἐκστάσει,
 σὲ βλέπω, καὶ μεθούσα ἐντὸς μου ἡ ψυχὴ
 μεταρσιούται ἐνθεο; ἐν πόθῳ καὶ εὐχῇ,
 ἔνθα χαρὰ αἰθίος ἀρμονικῶς ἀνάσσει.
 ὦ! κήλει τὴν καρδίαν μου εἰς ἣν τὸ πᾶν οἰκεῖ,
 ἀπόρρητον γλυκύ!

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Τί ἔχεις τάχα καὶ βογκᾷς,
 καρδίά μου, μέτ' ἔς τὰ στήθια;
 ἔλα, καρδίά μου, μίλησε
 καὶ πέ μου τὴν ἀλήθειαν.

Σ' ἀκούω νὰ κτυπᾷς ἀργά
 ἄσαν πένθιμο ῥωλόγι,
 ποῦ τὸν τεχνίτη ἔχατε,
 καὶ ἡ σκουριὰ τὸ τρώγει.

Γιατί νεκρώνεσαι μὲ μιᾶς
 καὶ πάλιν ξαναδίνεις
 κτύπους πολλούς, κ' ἀπ' τὴν ἀρχὴ
 πάλι φαρμάκι πίνεις;

Εἰς τὰ ζεστά τὰ στήθη μου,
 εἰπέ μου, τί σοῦ λείπει;
 δὲν βρίσκεις ἀρκετὴ ζωὴ,
 γιατί σὲ τρώγει λύπη;

Ξεύρω τί ἔχεις καὶ βογκᾷς;
 γιατί ἔχει χαρίσει
 ἢ τύχη ἔς ἄλλους ροδονιαῖς,
 σ' ἐσένα κυπαρίτσι.

ΠΟΤΕ ΘΑ ἘΛΘΗΣ;

Πότε θὰ ἔλθης; μοναχὴ δὲν ἠμπορῶ νὰ μνήσκω,
 τῶρα τρεῖς μῆνες σὲ ζητῶ παντοῦ καὶ δὲν σ' εὐρίσκω·
 τόσαις λαμπάδαῖς ἀναψα ἔμπρός ἔς τὴν Παναγία,
 νὰ επιστρέψης γλήγορα, νὰ εὔρω εὐτυχία. . .
 Νύχτα κ' ἡμέρα καρτερῶ τιμὰ ἔς τὸ παραθύρι,
 γιὰ νὰ σὲ δῶ νὰ ἔρχεται ἔς αὐτὸ ἄγγελος ἔμπρός μου·
 Ἄχ τί οὐράνιο ἢ καρδίᾳ θὰ ἔχη πανηγύρι! . . .
 ὅταν σ' ἰδῇ τὸ σκότασμα θὰ φωτισθῇ τοῦ κόσμου.

Φῶς καὶ ἡμέρα θὰ γυλοῦν σὰν φλόγα ἔς τὴν καρδιά μου,
 θὰ γείνη πάλιν γελαστή ἢ σκυθρωπὴ ματιά μου.
 θὰ λάμψη τὸ χαμόγελο εἰς τὸ χλωμό μου στόμα,
 ἢ ὄψις μου θὰ φωτισθῇ μετὰ τῆς χαρᾶς τὸ χρῶμα.
 Μακρὰν σου εἰς αἰῶνιο ζῶ μοναχὴ σκοτάδι,
 χλωμαζῶ καὶ μαραίνομαι σὰν φύλλο, ποῦ μαραίνει
 ὁ λίβας· ἄχ μακρὰν σου ζῶ, θοερῶ, μέσα ἔς τὸν Ἄδη,
 τίποτε δὲν μ' εὐχαριστεῖ, τίποτε δὲν μ' εὐφραίνει.

Πότε θὰ ἔλθῃς; ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὰ στήθη βγαίνει,
 καὶ ἀπὸ πόνου ἢ καρδιά χίλιας φοραῖς πεθαίνει.
 Ρωτῶ τὸ ἄστρο τῆς νυκτός, τοῦ οὐρανοῦ τ' ἀγέρι,
 ρωτῶ γιὰ σένα τὸ πουλί, τῆς γῆς ρωτῶ τὸ φτέρι
 ἂν θὰ γυρίσῃς, πλὴν αὐτὰ ποτὲ δὲν μ' ἀπαντοῦνε,
 με πέρνουνε τὰ δάκρυα καὶ τὸ κενὸν κυττάζω . . .
 Δὲν ἐρχεσαι! τὰ μάτια μου ματαίως σὲ ζητοῦνε,
 δὲν ἐρχεσαι! καὶ μοναχὴ θὰ ζῶ καὶ θὰ στεναζῶ.

ΔΙΑΤΙ ΜΕΛΑΓΧΟΛΩ;

Διατί τὸ μέτωπόν μου νῦν νὰ κλίνη τεθλιμμένον,
 καὶ ἀγνώστους εὐτυχίας κύπτουσα ν' ἀναπολῶ;
 οἱ παλμοὶ πρὸς τί σιγῶσιν εἰς τὸ στήθος μου τὸ στένον;
 διατί μελαγχολῶ;

Χαίνει ἄβυσσος ἐντός μου, εἰς τὴν πνίγονται οἱ πόθοι
 τῆς βαρυπενθοῦς ψυχῆς μου, οὐς ἀνέπλαττον ἐν νῶ,
 ὦ, τί ἔχω καὶ ὁ χρῶς μου ὁ φαίδρος ἀπενεκρώθη,
 ὦ τί ἔχω καὶ θρηνηῶ;

Ἄγνωστος, μυστηριώδης ἀθυμία μετὰ σπαράττει,
 κ' ὅσημέραι καταπίπτω τεθλιμμένη καὶ ψυχρά,
 ἀγνοῶ ὅποιος πόνος ἐνδομήχως μετὰ τράττει,
 καὶ κατήνησα ὠχρά.

Ὡ τί ἔχω καὶ ἡ αἴγλη ἢ προτοῦ μου ἐσκοτίσθη,
 τί πῶθ' καὶ ἀπεσβέσθη, καὶ τὴν λήθην προσκαλῶ;
 Εἰς πυρώδη τρικυμίαν ἢ ψυχῆ μου ἐβυθίσθη,
 κ' ἔκτοτε μελαγχολῶ.

ΧΙΜΑΙΡΑ.

Νεότης, φλόξ, ὄναρ, σκιά,
 πλάνη, μηδέν, ψευδὴς γαλήνη,
 ἐρώτων φρούδων παιδιά,
 ἀλλὰ καὶ διαρκὴς ὀδύνη.

Ἐπόθουν ἢ νεότης μου νὰ ρέυση ἀνωδύνως,
 ὡς ρύαξ κελαρύζων,
 πλὴν αἴφνης τὰς ἐλπίδας μου ἀνέτρεψεν ἐκεῖνος . . .
 ἀστὴρ ἐν μέσῳ τῆς νυκτός τὰ σκότῃ διατχιζών.

Σὲ εἶδον! ἐμειδιάσας καὶ περὶς ἐμειδιᾶ
 γελόεσσα ἡ φύσις,
 τὸ σύμπαν κατηγλάϊξε τερψίθυμος εὐδία,
 καὶ ἡ ψυχὴ μου ἔχαιρε γελόεσσα ἐπίτης.

Σὲ εἶδον ὥσπερ γέννημα ἀγγέλων καὶ ζεφύρων
 ἡ ὄψις σου μ' ἐράνη . . .
 πλὴν φεῦ! φρούδης νεότητος, χιμαικρικῶν ὀνειρώτων,
 κατέπεσε τὸ γόητρον, διέλυτεν ἡ πλάνη.

Ἄλληλους ἠτενίσαμεν εἰς τῆς ζωῆς τὸν σάλον,
 μεστοὶ χρυσῶν ἐλπίδων! . . .
 Τὸ εἰμαρμένον ἐραξεν «ὁ ὀρισμός», ἀτγᾶλλον . . .
 σὺ ἔφυγες, καὶ ἔκτοτε ἐγὼ δὲν σ' ἐπανεῖδον.

Μάταιοι πόθοι, ἄκairoi ἐλπίδες, προσδοκίαι,
 ἡ ὀπτασία σβύνει! . . .
 Κλαυσίγελως ἡ Ἥβη μας, ἐξ ἧς γεννῶντ' αἱ μενεῖται,
 ἐκ τέρρας, ἃς ἀσπάζεται ὁ ἀνθρώπος καὶ φθίνει.

ὦ ἄφρονος νεότητος εἰκόνων ἀναπλάσεις!
 ὦ πάθη, ὦ ἐλπίδες!
 τρυφῶμεν μὲ χαρὰν παιδὸς ἔς τὰς θείας σας ἐκστάσεις,
 ἀκτίνας σας νομίζομεν, πλὴν εἴσθε χρυσαλλίδες.

Ἢ καίεσθε ἐν τῇ φλογὶ καρδίας ἀκμαζούσης,
 ἢ θνήσκετ' ἐξ ἀγῶνος,
 ἢ γίνεσθε οἱ δῆμιοι ὑπάρξεως πενθούσης,
 καὶ τὸν εἰδωλολάτρηγ σας συντρίβετε ἀπόνως.

Νεότης, φρούδη ἐποχῇ,
 παλμῶν, δακρύων, φίλτρων πλήρης,
 σὲ πυρπολεῖ ἡ στοναχὴ,
 ὁ λιψ τῶν ρόδων σου φρενήρης.

ἌΛΛΟΤΕ

Ἄλλοτε ἤμην καὶ ἐγὼ εὐδαίμων ὡς οἱ ἄλλοι,
 εἶχον χαρὰν ἔς τὸ στῆθος,
 εἶχον γελόεν ἦθος,
 καὶ ἔζων εὐτυχῆς.

Καὶ ἠσθάνομην ἠρεμον τὸ στῆθος μου νὰ πάλλη . . .
 ἐγέλων χαρμωσύνως,
 ὡς κήπου ἔζων κρῖνος,
 μακρὰν τῆς στοναχῆς.

ὦ ἄλλοτ' ἔζων ἄφροντις ἐντὸς τερπνοῦ λειμῶνος,
 μέσῳ ἀνθῶν μοι φίλων,
 μ' ἤτο τὸ πᾶν αἰμύλον,
 ἢ νύξ, χρυσὴ ἠώς.

Καὶ ἄδουταν εὐφρόστυνον δὲν μ' ἔψυχεν ὁ στόνος! . . .
 Τανῦν ἀλγῶ καὶ φρίσσω . . .
 ὦ μνήμη φεῦ! ὀπίσω
 τοῦ βίου μου ἰός.

Η ΔΕΛΠΙΣ.

Σβεσθήτε ἀστέρες,
 θρηνήσατ' αἰθέρες,
 ἐκρήξατε γόους πικρούς οὐρανοί !
 μ' ἥρνηθη ἐκείνος,
 ὁ θεϊός μου κρῖνος,
 κ' ἡ μαύρη ψυχὴ μου ἐκ πόνου θρηνεῖ.

Μαράνθητε ἄνθη . . .
 ἀποῦ ἐψυχράνθη
 ἐκείνος, στεναῶζω ὡς θνησκον πτηνόν . . .
 δὲν θέλω νὰ ζήσω.
 ὡς ἄστρον θὰ σβύτω,
 ποῦ τρέμει καὶ σβύνει εἰς τὸν οὐρανόν.

ὦ λήθη, ὦ λήθη !
 ἴς τὰ κρύα σου στήθη,
 ἢ θάψε με ἢ ἐν τῇ γῇ θὰ ταφῶ,
 δὲν θέλω τὸν βίον,
 ἐν μέσῳ δακρῶν,
 γολῆν ἐκ φιᾶλης χρυσῆς νὰ ροφῶ.

ΜΥΟΣΩΤΙΣ

Τί νὰ σοὶ δώσω; μὲ ζητεῖς ὀλίγα μόνον ἄνθη·
 ποθεῖς θαλλὸν ροδονιαῖς; πλὴν ὅλη ἐμαράνθη.
 Τί νὰ σοὶ δώσω; μὴ ποθεῖς ἐν ἄνθος τοῦ Ναρκίσσου;
 πλὴν τὸ ἀντικατέστησα μὲ κλῶνα κυπαρίσσου.
 Εἰπέ μοι, τέλος, τί ποθεῖς, μὴ κλῶν ἄμυδαλέας;
 ἀλλὰ δὲν μὲ ἀπέμεινεν ἐκτὸς ξηρᾶς ἰτέας.
 Ματαίως εἰς τὸ κάνιστρον τὴν χεῖρά μου βυθίζω,
 οὐδὲν εὐρίσκω ὁρσοτερόν· εἰς μάτην τὰ σκορπιζῶ
 τὰ μαραμμμένα ἄνθη μου, οὐδὲν ὁρσοτέον ἔχω,
 τὰ ἔκαυσε τὸ δάκρυ μου, δι' οὗ συχνὰ τὰ βρέχω.

Ἴδού, ἰδού τὰ ἔρριψα ἐμπρός σου ἕνα, ἕνα,
 φεῦ! οὐδὲν βλέπω γλοερόν εἰν' ὅλα μαραμμμένα.
 Ἴδού τὸ ρόδον τὸ καλόν, τὸ σῆμα τῆς ἀγάπης,
 μὲ πέταλα νῦν ἄπνοα τὸ δέχεται ὁ τάπης.
 Ὁ νάρκισσος ὁ πορφυροῦς, ὠχρίασε καὶ οὗτος·
 ἐκ τοῦ πτωχοῦ κανίστρου μου ἐξέλιπεν ὁ πλοῦτος.
 Μόνον ἐν ἴον μ' ἔμεινε τὸ θεῖον σύμβολόν μου,
 ἂν τὸ ζητήσης· πρὸς Θεοῦ! ζητεῖς τὸν θάνατόν μου.

Πλὴν εὖρον· ἡ μυοσωτίς χλωρὰ ὑπάρχει μόνη,
 λάβε τὴν φεύγων, φίλε μου, ἀλλὰ μὴ με λησμονεῖ.

ΛΟΗΣΜΟΝΗΙ ΜΗ.

Λησμόνει με! ποθῶ, ποθῶ νὰ ζήσω ἐν τῇ λήθῃ . . .
 νὰ μὴ κινή ἡ μνήμη μου παλμούς εἰς ἄλλα στήθη! . . .
 Ἐπέθησα ἀτάραχος ἔς τὸ τέρμα μου νὰ λήξω,
 πάντα δεσμὸν κρατοῦντά με ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ρήξω·
 καὶ ἄφροντις νὰ κοιτασθῶ ἔς τὴν αἰωνίαν κλίνην,
 χωρὶς ὀδύνην.

Λησμόνει με! μὴ ἐνθυμοῦ ποσῶς τὸ παρελθὸν μας,
 ἀφοῦ νὰ δύση ἴδωμεν τὸ μόνον ὄνειρόν μας.
 Ἄφες νεκρὰ ἡ μνήμη μου νὰ μένη αἰωνίως,
 ἀφοῦ ἀψίνθου κύλικα ἄμας ἔδωκεν ὁ βίος . . .
 Ποθῶ, ποθῶ ν' ἀποσβεσθῶ ὡς ἄστρον σιγῆ ὄθον,
 ἄνευ δακρύων!

Λησμόνει με! τί ὠφελεῖ νὰ ἐνθυμῆσαι κλαίων,
 τὸ εὐτυχές μας παρελθὸν ἀφοῦ ἀπέστη πλέον; . . .
 μὴ ἐνθυμοῦ! φαρμακερὰν φρονῶ ἐκάστην μνεϊάν,
 ἐξ ἧς ἐκθρῶσκει δῆμιος, σπαράττων τὴν καρδίαν . . .
 Ἄει σὺ τρύφα ἤρεμος εἰς χαρωπὰς θαλίαις
 μετ' εὐτυχίας.

Λησμόνει με! εἶν' ἔτοιμον τὸ πόμα τῆς πικρίας,
 θὰ τὸ ροφήσω ἀμυστὶ μὲ ἦθος καρτερίας!
 Κλίν' ἡ ψυχὴ μου ἐν τῇ γῆ ὠχρὰ νεναρκωμένη,
 τὸ σῶμα πρὸς τὴν κλίνην του τὴν αἰωνίαν βαίνει . . .
 Ἄς σὲ κινῶ νέκταρ ἐσέ, μὲ ἄνθη ἄς σὲ ραίνη
 ἡ εἰμαρμένη.

EN NYKTI.

Δέδυκε μὲν Σελάνα καὶ πλειάδες, μέσαι δὲ νύκτες,
 παρὰ δ' ἔρχεθ' ὦρα Τί δ' ἄρ' ἔστιν
 ὕπερ πύτ' ἐμὸν γλυκὺν ὕπνον ἀφείλε;

(Σαπφώ).

Εἶναι νύξ· καὶ γαλήνη διέπει τὴν γῆν,
 καὶ τὸ πᾶν ἠρεμεῖ καὶ ὑπνώττει,
 μόνον τ' ἄστρα μαρμαίρουν μὲ θεϊαν σιγῆν
 ὑψηλά, εἰς τὰ σκότῃ.

Ἡ Σελήνη ὑψοῦται λαμπρὰ σιγηλή,
 τὴν σιγῆν οὐδεὶς κρότος ταράττει·
 Μέλαν φάσμα ἡ νύξ, ὡς ἀγλὺς παχυλὴ,
 τὰς σκιάς της προτάττει.

Φεῦ! οἱ πάντες ὑπνώττουσιν αὐτῇ τῇ στιγμῇ,
ὁ Μορφεὺς τοὺς κρατεῖ ἐν ἀγκάλῃ,
Ἐμὲ μόνον μὲ δάκνουσιν τὸ στήθος λυγμοί,
κ' ἡ καρδία μου πάλλει.

Σὺ σελήνη λαμπρά, ὦ φωστὴρ τηλαυγῆ,
σὺ τὸν πόνον μου μόνη γνωρίζεις,
Σὺ, ὦ νύκτιε λύχν', ὅς μὲ σέλας τῇ γῆ
μελιχρῶδες φωτίζεις.

Σεῖς ἀστέρες χρυσοὶ τῶν γλαυκῶν οὐρανῶν,
θεαταὶ τῶν μυχιῶν μου πόνων,
ἔστε μάρτυρες σεῖς τῶν φρικτῶν μου δεινῶν
τῶν ἡσύχων μου στόνων.

Ἐνῶ κλίνω τὸ μέτωπον σύνουσι ἐν γῆ,
Ἐρινὺς μοὶ σπαράττουσιν τὰ στήθη,
κ' ἐν ἐξώστη θρηνοῦσα ὄρω ἐν σιγῇ
τῶν ἀστέρων τὰ πλήθη.

Βλέφαρά μου, κλεισθῆτε μικρόν, φλογοερά
ἀγρυπνία τὰ χεῖλή μου καίει,
δὲν ἐκτείνεις ἐμὲ ὁ Μορφεὺς τὰ πτερά
καὶ τὸ ὄμμα μου κλαίει.

Τάλαν στέρνον, ὀγκοῦσαι ἐγκλεισον λυγμοὺς
καὶ ἐτοιμοὺς ἐκρήξεις πυρώδεις . . .
ὦ ἡφαίστειον, σίγη, ποσῶς στεναγμοὺς
μὴ ἐκφέρης λυγμώδεις.

Κοιμηθῆτε βαθύ, ὦ καρδίαι ἀγναί,
καὶ ἂν ἔτι λυγμοὶ σᾶς ταράττουσιν . . .
φεῦ! ὀδύναί ὡς ἔχιδν' ἐντός μου στυγναί
τὸν ἰὸν μοὶ προτάττουσιν.

ΥΓΙΑΙΝΕ!

Ἀνέτειλεν ἡ ἀποφράς ἡμέρα· χαῖρε, χαῖρε,
διὰ παντὸς ἡ φίλη σου ἀπέρχετ' ἐν τῇ ξένη·
δὲν λησμονοῦνται οὐδαμῶς αἱ εὐτυχεῖς ἡμέραι,
θὰ σ' ἐνθυμοῦμαι ἐσχεὶ μορφῆ του πεφιλμένη!

Ἄποια μαύρη συμφορὰ, ὅποιος μαῦρος πόνος
νυχθημερόν τὸ στήθος μου μακρὰν σου θ' ἀναλίσκη,
μὲ ἀγωνίαν θὰ περᾷ ὁ ταχυπέτης χρόνος . . .
ἢ ὑπαρξίς μου ἄνευ σοῦ τί τέρψιν θὰ εὐρίσκῃ;

Πόσον φοβοῦμαι τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὴν ἀπαισίαν,
καθ' ἣν θὰ στρέψω ἀπελπί; μὲ ὄμμα δακρυχέον,
νὰ εἶπω «χαῖρε» ὕστατον εἰς Ὀνήσκουσαν λατρείαν,
νὰ σ' ἀτενίσω, φίλε μου, οἶμοι! τὸ τελευταῖον!

Ἔρρε καὶ φθίνου, ὦ στιγμή, ἀτέγκτου εἰμαρμένης,
σύ, ἥτις εἰς τὸ στήθος μου ἀναγεννάς τὸν πόνον
ἀναλγητεῖ με ἀποσπᾶς ἐκ χώρας περιλιμένης,
ἵνα με ρίψῃς ἔρμειον δακρύων δολοφόνων.

Θὰ φύγω! πλὴν ἐὰν ποτὲ ρεμβώδης ἀτενίσῃς
τὴν ὠχρῶσαν καὶ δειλὴν ἀκτῖνα τῆς Σελήνης,
ἄφες τὸ πνεῦμα νὰ μνησθῇ ὅποίας συγκινήσεις
ὑπὸ τῶν ἄστρων τὴν σιγὴν διήλθες μετ' ἐκείνης! . . .

Ἰγίαινε, ὑγίαινε, ὦ φίλε νεανία,
καὶ πόρρωθεν θὰ σοὶ φωνῇ «ὕγίαινε» τὸ στόμα,
αἱ τρυφερὰὶ καρδίαι μας ἐν ἔρωτος λατρείᾳ,
ἂν δὲν ἠνώθησαν ἐδῶ, ἄς ἐνωθοῦν 'ς τὸ χῶμα.

Εἰς Δακρυόυσαν Νεανίδα.

Ὠραία κόρη, διὰ τί τὸ ὄμμα σου δακρύει;
τί ἄρά γε τὸ στήθος σου ἀπαίστιον ἐγκλείει,
πρὸς τί στενάζεις θλιβερά,
τί τῶν χειλέων ἢ πυρᾶ,
πνοή;
τὸ πάθος τί σημαίνει;

Σὲ βλέπω νὰ δακρυροῖς καὶ τὴν ψυχὴν μου θλίβεις
καὶ τὴν καρδίαν μου ἐντός, ὦ κόρη, με συντρίβεις...

Αὐτό σου φεῖ! τὸ μυστικόν,
τὸ στήθος σου τὸ μαγικόν
πτοεῖ,
τὸ ἄλγος τὸ μαραίνει.

Στενάζεις κ' εἰς τὸν στόνον σου μαραίνεται ἡ χλόη
καὶ ἐκ τοῦ στήθους σου πικρὰ στακάζει ἡ ἀλόη.

Τὸ πάθος σου σὲ τήκει,
σὲ περιζώνει φρίκη! . . .

Ἐρᾶς
καὶ δὲν ἀνταγαπᾶσαι; . . .

Ὁ γαλανός σου ὀφθαλμός, ἀνάπλευς μαγείας,
ὦ κόρη, σὲ προδίδει.

Πλὴν τί τὸ ὄν τὸ ὄλθιον . . . τὸ ὄν τῆς σῆς εὐνοίας
ὄρᾶς;

εἰς ὄνειρα πλανᾶσαι
πικρίας κ' ἠδονῆς;

ὦ κόρη, κόρη, πρόσσεχε . . . ἀγάπᾳ ἐν φρονήσει,
μὴ ἄφινε τὸν ἔρωτα ἀσκόπως νὰ σὲ θύσῃ.

ΑΣΜΑ ΕΡΑΣΤΟΥ.

Σὲ λουλούδια ἀνθισμένα,
 ἢ ἀγάπη μου κοιμᾶται,
 καὶ εἰς ὄνειρα πλανᾶται,
 ἢ ὠραία της ψυχῆ!

Λαμπρὰ νέφη χρυσιωμένα,
 ἀπὸ 'πάνω τὴν σκεπάζουν . . .
 τὰ λουλούδια τὴν θαυμάζουν,
 καὶ τὴν ψάλλουν προσευχῆ.

Σταματοῦνε τὰ πουλάκια,
 γύρω της νὰ τὴν ἰδοῦνε,
 καὶ θαρρεῖς πῶς τὴν μιλοῦνε
 μὲ μιὰ ὄλα τους φωνή.

Τὰ ὠραῖά της χερᾶκια
 μὲ ἀφέλειαν ριμμένα,
 ὦ θαρρεῖς τᾶχει δεμένα
 οὐρανία ἠδονή.

Διὲ πῶς κλίν' ἢ κεφαλὴ της
 'ς τὰ χιονάτα της τὰ στήθη,
 σὰν οὐρὶ ἀπεκοιμήθη,
 καὶ ἀκόμη μειδιᾷ.

Ζέφυροί μου, ναναρίστε
 τὴν ἀγάπη μου, προστάζω,
 ἐνῶ 'γὼ θὰ τὴν θαυμάζω
 κεκρυμμένος 'ς τὴν σκιά.

ΕΙΣ ΕΝ ΒΡΕΦΟΣ

Μειδίαι, ὦ ἀθῶν βρέφος,
 τίς οἶδε, Μοῖρα τί σ' ἐπιφυλάσσει
 'ς τὸ μέλλον! πρὶν ὀδύνης νέφος,
 τὸν βίον σου ἐπισκιάσει.

Μειδίαι ὅσον τὰ σὰ χεῖλη
 διατρουῖν τὸν τύπον τῆς ἀγνείας,
 ὅσον ἢ ὄφεις σου στωμύλη
 ἐλπίδας πνέει καὶ μαγείας.

Μειδία πρὶν κακοῦργος Μοῖρα
 σὲ ρίψει βέλη δηλητηριώδη,
 πρὶν σὲ βαρύν' ἢ γῆϊνη πείρα,
 πρὶν χύσης δάκρυα πικρά, φρικώδη.

Χεῖλος ἀγνόν, ὄμμα θυμῆρες,
 ἀθῶον καὶ ἀθνασίας πλήρες,
 Μειδία, πρὶν ἢ Μοῖρα σὲ φθονήσῃ,
 κι' ὁ βίος σου ὡς ρόδον ἀπανθήσῃ.

ΒΑΣΚΑΝΙΑ.

Ἐν' ἀγγελούδι
 ὡτὰν λουλούδι,
 ὀροσιὰ γεμάτο,
 εἶν' τὸ κυμμένο,
 ἵποκομισμένο,
 σὲ στρωμ' ἀφράτο.

Ἵτά μάτια 'κεῖνα
 γλυκιὰ ἀκτίνα
 φεγγόλοιστε.

Ἄγγέλων ἄψυχα
 τ' ἀθῶον πλάσμα
 ἐπλημμυροῦσε.

«Κοιμήσου βρέφος,
 «κάνένα νέφος
 «μὴ σὲ σκοτίσῃ...
 «Χρόνια μεγάλα,
 «ὁ Πλάστῃς κ' ἄλλα,
 «νὰ σὲ χαρίσῃ...»

Ἄπὸ τὸ στόμα
 δὲν θγάν' ἀκόμα
 γλυκειὰ εὐχούλα,
 κι' ὁ χάρος, νάτος,
 τρέχει γοργάτος,
 σὲ μιὰ ψυχούλα.

Τί βασκανία
 σκληρῆ, καὶ κρύα,
 τὸ ὀμματιάζει!...
 Τὸ ἀγγελάκι
 σὰν λουλουδάκι
 εὐθύς γλωμιάζει.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΦΙΛΟΥ.

Ἄν ἦν γὰρ μὲν ἡ αὔριον ἡμέρα δυστυχῆς (*),
γιατί τὴν ἐφαρμάκωσε στιγμὴ καταραμένη...
τί πρὸς τοὺς ἄλλους; ὡς χαροῦν ἐκεῖνοι εὐτυχεῖς,
καὶ ὡς τιμῆσουν τὴν γιορτὴ ἀνθοστεφανωμένοι.

Καὶ σὺ γιορτάζεις· σ' εὐχομαι τέτοιον καῦμό μικρό
ποτὲ μὴ νοιώτῃς, ἄχ, ποτὲ γι' αὐτὸ νὰ μὴ πενηθήσῃς...
εἶναι σκληρὸ τὸ δάκρυ σὲ προσφιλῆ νεκρὸ
ἐπάνω, ὅταν γύνεται ἀκράτητο ἴσ' ἂν βρῶσις.

Τὸ δάκρυ ἀπ' τὴν φωτιὰ γεννιέται κι' ἀπ' τὸ αἷμα,
κι' ἀπὸ τὸ μᾶτι ὁ καῦμός μ' ἀναβρασμὸ τὸ χύνει...
θολώνει ἀρμυρόπικρο τὸ πικραμμένο βλέμμα,
καὶ πέφτει εἰς τὸ στῆθος μας, καὶ ἡ καρδιά τὸ πίνει.

Σοῦ εὐχομαι τὴν συμφορὰ ποτὲ νὰ μὴ γνωρίσῃς,
τὸ γέλοιο ν' ἄλλῃς σύντροφος, ἐχθρὸ τὴν μαύρη σκέψι,
ἴς τοῦ κόσμου τὸν παράδεισον ἀμέριμνα νὰ ζήσῃς
γαλήνη νᾶν τὸ μέλλον σου, γαλήνη νὰ σὲ στέψῃ.

Γαλήνη, ξεύρεις τί θὰ πῇ; τὸν οὐρανὸ ποθοῦμε,
γιατί θαρροῦμε πῶς ἐκεῖ ἐπάνω θὰ τὴν ἔροῦμε.

(*) Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν ἀποφράδα ταύτην ἡμέραν ἀπόλωτα
προσφιλεστάτην ἀδελφὴν.

Εἰς Λεύκωμα Φίλου.

Εἶναι τὸ λεύκωμα βωμὸς καὶ δένδρον τῆς φιλίας
μὲ δάκρυ ποτιζόμενον, μὲ αἷμα τῆς καρδίας.
Καὶ ἕκαστος ἴς τὰ φύλλα του ἐν ὄνομα χαράττει,
καὶ ὄνειρα ἀτέρμονος φιλίας διαπλάττει.

Εἶναι μικρὸν κιβώτιον ἐγκλεισὸν ἀναμνήσεις,
βίβλος μικρὰ ἥτις δωρεὶ μυγίους συγκινήσεις.
Τῆς Μοίρας δέλτος ἀπηνῆς, καὶ λαλιὰ θανόντων,
ἡχοῦσα μελαγχολικῶς εἰς ὄτα ἐπιζώντων.

Φυλλομετρῶν τις τὰς αὐτοῦ σελίδας αἰεὶ βλέπει,
ἐν ὄνομα, καὶ ἐπ' αὐτοῦ φαιδρὰ φιλίας ἔπη·
ἐν ὄνομα, πλὴν λαίλαπας ἐγειρον εἰς τὰ στῆθη.
Φαιδρᾶς ἀναπολήσεις προτιμητέα λήθη.

Ἐὰν ὑπὸ τὸ βλέμμα σου τυχαίως ὑποπέσῃ
τὸ λεύκωμα, καὶ στεναγμὸν μακρὸν σοὶ ἀφαιρέσῃ,
στρέψε τὰ νῶτα εἰς αὐτό, τοὺς ὀφθαλμούς σου κλείσε,
"ὦ! κάλλιον νὰ λησμονῆς παρά νὰ ἐνθυμῆσαι.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΤΗΣ ΦΙΛΟΗΣ Κ...

Δὲν θέλω ἐν λευκώματι νὰ γράψω τ' ὄνομά μου,
ὡς εἰς μνημείου μάρμαρον, παλαιὸν πρὸς τὴν λήθην·
πολλάκις τὸ ἐχάραξα ὡς ἐπὶ λείας ἄμμου,
πλὴν ἀγνοῶ ἂν εἶτι ζῆ, ἢ ἂν ἐλησμονήθην...

Ἄν ἐξαρτᾶτ' ἡ μνήμη μου ἐξ ἀθηνούσ γραφίδος,
τὴν λήθην μᾶλλον προτιμῶ ἀπατηλῆς ἐλπίδος.

Τί ὠφελεῖ, ἂν ἐν μιᾷ λευκώματος γωνίᾳ,
τὸ ὄνομά μου ἐπιζῆ ὡς τις ἐκλείπων ἤχος,
ὡς παρωδία θλιβερά, λησμονηθεῖσα μνεῖα,
ὡς ἄττρον, οἶμοι! θολερὸν, σθεννύμενον ἠσύχως;...

Ὅποσα ἐφευρίσκομεν οἱ μάταιοι συνήθως,
κ' ὡς τρόπαια ἐγείρομεν κωλύοντες τὸ λῆθος!...

Ποθῶ εἰς στήθος νὰ ταφῶ, ἐνθέρμου φίλης πᾶλλον,
ἢ εἰς πτυχᾶς λευκώματος ὡς μούμια σιγῶτα...
ποθῶ, ποθῶ ἡ μνήμη μου νὰ ζῆ μακρὰν τῶν σάλων,
ἐν τῇ θερμῇ καρδίᾳ σου ἀκοίμητος καὶ ζῶσα.

Ἀπόρριψον τὸ λεύκωμα ὡς παγερὸν μνημεῖον,
ὑπὸ τὴν μαύρην πλάκα του τὰς φίλας σου ἐγκλειῖον!...

ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΟΡΦΕΥΟΥ

Εἶμαι φτωχό, πολὺ φτωχό καὶ ὄρφνὸ τὸ μαῦρο,
σὲ κάθε θύρα τριγυρνῶ λίγο ψωμάκι ναῦρω.
Ἔνας μὲ διώχνει ἀπ' ἐδῶ, καὶ «δούλειψε» μὲ λέει,
καὶ δὲν τοὺς μέλλει τὸ φτωχὸ ἐὰν πεινᾷ καὶ κλαίει...
Ἄν εἶχα ἴσάν ἐσᾶ; κ' ἐγὼ ματάκια δυὸ μεγάλα,
θὰ δούλευα, καὶ θ' ἄτρωγα ψωμάκι μὲ τὸ γάλα.

Εἶμαι τυφλὸ τὸ δύστυχο, τυφλὸ κ' ὄρφανισμένο,
δὲν ἔχω μάννα ἴσάν ἐσᾶς, καὶ κλαίγω τὸ καυμένο...
Ἐχθὲς τραγούδια ἄκουσα σὲ ἄρχοντος οἰκία,
πλησίασα καὶ κτύπησα τὴν θύρα μὲ δειλία.
«Τί θέλεις»; μ' εἶπε μιὰ φωνή, κ' ἐγὼ ἴσάν τρομασμένο,
ψωμί!... τῆς λέγω σιγαλά, καὶ σκύφτω ἄτροπιασμένο.

«Φύγ' ἀπ' ἐδῶ» μὲ εἶπανε, καὶ μ' ἐκλείσαν τὴν θύρα...
μοῦ ἤλθανε τὰ δάκρυα, κ' ἄλλοῦ τὸν ὁδὸμο πῆρα...
Μέσ' ἔς τῆς διπλῆς μου τῆς νυχτιᾶς τὸ ἄγριο σκοτάδι,
ἢ πείνα καὶ ὁ ἄνεμος μὲ σέρνανε ἔς τὸν Ἄδη...
Ἀπλόνω τὰ χεράκια μου καὶ «Χριστιανοί!» φωνάζω,
«Πεινῶ!»... κανεὶς δὲν ἀπαντᾷ, καὶ μάταια στενάζω.

Ήτανε ὦρα φοβερή . . . ἀκόμη τὸ θυμοῦμαι,
τὸ σῶμά μου ἀντριχᾶ, καὶ νὰ τὸ 'πῶ φοβοῦμαι . . .
Πῆρα τὸν δρόμο . . . παρεκεῖ κτυπῶ μιὰ ἄλλη θύρα,
καὶ κλαίωντας τοὺς τραγουδῶ τὴν δύστυχή μου μοῖρα.
Ὅμως, κ' αὐτοὶ μὲ ἐδιδῶξαν, μὲ εἶπαν «σύρε πίσω!» . . .
ἄχ! Χριστιανοί, εἰπῆτέ με τί θύρα νὰ κτυπήσω . . .

Λίγο ψωμί, αὐθέντα μου, νὰ φάγω τὸ καυμένο,
εἶναι τὸ χεῖλί μου ἀχνό, ξηρό καὶ μαραμμένο . . .
Ἦμουν εἰς τὴν πατρίδα μου κ' ἐγὼ εὐτυχιτισμένο,
εἶχα τῆς μάνας τὰ φιλιὰ, κ' ἂν ἦμουν τυφλωμένο,
ἔβλεπα μὲ τῆς μάνας μου τὰ μάτια τὰ μεγάλα,
μὲ τὰ φιλιὰ τῆς μ' ἔτρεφε καὶ δὲν ζητοῦσα ἄλλα.

Τέλος τὰ χέρια σταύρωσα 'ς τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι,
'σάν τὸ θλιμμένο τὸ ἀρνὶ ποῦ χάνει τὸ κοπάδι.
'Σάν μαραμμένο λούλουδο ἐκάθησα 'ς τὸ χῶμα,
κ' ἐσφρόγγιστα σιωπηλὰ τὸ θολερό μου ὄμμα.
Τὴν κεφαλή ἀκούμβησα 'ς ἓνα ψυχρὸ λιθάρι,
κ' ἐφώναξα μὲ στεναγμὸ τὸν γάρο νὰ μὲ πάρῃ.

Ἄχ! μάνα μου, τί μ' ἄφηκες 'ς αὐτὸν τὸν κόσμον μόνο,
χωρὶς τὸ φῶς μου, γιὰ νὰ ζῶ μὲ δάκρυ καὶ μὲ πόνον! . . .
Μάνα, γιατί ἡ τουφεκιά ποῦ πῆρε τὴν ζωὴ σου,
δὲν ἔπερνε 'ς τὸν τάφον σου μαζὺ καὶ τὸ παιδί σου! . . .
Αὐτὰ ναί, ἔχει τὸ τυφλό, αὐτὰ τ' ὠρραμισμένο,
οἱ ἄλλοι ρίχνουν τὸ ψωμί, κ' αὐτὸ ζῆ πεινασμένο! . . .

Η ΝΕΑ ΜΗΤΗΡ

ἦ

ΤΟ ΘΝΗΣΚΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ

(Διήγημα)

A.

Ἐπὶ κλίνης μικρᾶς
γρηγοροῦσα γυνὴ τεθλιμμένη,
ἔχει ὄψιν νεκρᾶς,
τὸ δὲ στέρνον τῆς πόνος κυμαίνει.

Καὶ μὲ ἄλγος πικρόν,
φίλον τέκνον ἢ τλήμων προσθλίβει.
Ἄσθηνεὶ τὸ μικρόν,
καὶ ὁ χρῶς του τὰ σπλάγγνα τῆς θλίβει.

Δὲν γελᾶ τὸ μικρόν,
δὲν ἀστράπτει τὸ ὄμμα του πλέον,
εἶν' ὠχρὸν ὡς νεκρόν,
καὶ τὸ ὄμμα του σβέννυται καῖον.

Συνεχῆς δὲ παλμός
 τῆς μητρὸς πλήττει στήθος τὸ νέον,
 κ' ὁ σβεσθεὶς ὀφθαλμός
 τὸ προσβλέπει εἰς δάκρυα πλέων.

Μ' ἀγωνίαν ψυχῆς
 τῆς μητρὸς τὸ θωπεύει τὸ βλέμμα,
 κ' ὡς ἡγῶ στοναχῆς,
 ἢ πνοῇ τῆς τὸ ψύει ἡρέμα.

«Κοιμοῦ, τέκνον, κοιμοῦ·
 ἄς καμθῆ ἡ μικρὰ κεφαλή σου,
 κοιμοῦ, τέκνον, κοιμοῦ,
 ἀγρυπνεῖ ἡ ψυχὴ μου· κοιμήσου.»

B.

— «Μὲ ἀκούεις, μαμά; . . .
 ὦ τί θέρμη! . . . τὰ μάτια μου καίουν,
 καίουν φεῦ! τὰ ἔμά,
 πλὴν τὰ σά εἰς τὰ δάκρυα πλέουν.

»Εἶδον ὄναρ κακόν . . .
 ὦ φοβοῦμαι πολὺ μὴ πεθάνω! . . .
 Ἡ ἅγια εἰκών,
 ἥτις κεῖται τῆς κλίνης μου ἄνω,

»εἶδον σχῆμα ἀνδρός,
 μὲ εὐρέα πτερὰ νὰ λαμβάνῃ! . . .
 Τὴν μορφήν ἦν φαιδρός,
 καὶ ἐγγύς μου τὸν εἶδον νὰ φθάνῃ.

»Δύο μῆλα χρυσᾶ,
 μοὶ ἐδείκνυε κλίνων ὡς κρῖνος,
 εἶν' ἡδέα τὰ σά,
 πλὴν ἡδύτερα δίδει ἐκεῖνος.»

— «Σίγα, τέκνον! (φωνεῖ
 ἡ γυνή), φεῦ τὸ στήθος μου σπαίρει, . . .
 ἡ ψυχὴ μου πονεῖ,
 τὸ σὸν χεῖλος τί λόγους προφέρει! . . .»

Καὶ εὐθὺς σιωπᾷ·
 πλὴν τὸ τάλαν νὰ στρέψῃ πειράται,
 — «ὦ αὐτὸς μ' ἀγαπᾷ! . . .
 μορμουρίζει, καὶ αὐθις κοιμάται.

Πλὴν ὠχρά, σιγηλή,
 πρηνῆς πίπτει ἔς τὸ λίκνον ἢ νέα,
 τὸν υἱὸν τῆς φιλεῖ,
 τὸν φιλεῖ σπασμωδῶς καὶ βιαία,

καὶ δακρῦει πικρῶς,
 εἰς τὸν Πλάστην δὲ χειρὰς εὐθύνει,
 ἐνῶ στόνος μακρὸς,
 πρὸς ἐκεῖνον εὐχὴν ἀποτείνει.

— « Ἐάν, Πάτερ, ζητῆς,
 ἵνα ἄρῃς ἐν ὄν ἐκ τοῦ βίου,
 τὸ μικρὸν μὴ αἰτεῖς,
 μὴ ποθεῖς τὴν ζωὴν τοῦ παιδίου.

» Ἰδοῦ, Πάτερ, εὐθύ,
 τῆς μητρὸς τοῦ τὸ στήθος προσμένει,
 τὴν βουλήν σου ποθεῖ,
 νὰ τελέσῃ ἀσμένως ἴπεθαίνει.

» Ἐάν παταίω ἐγώ,
 τὸν υἱὸν μου, Θεέ μου, μὴ πλήσσης·
 (ὦ Θεέ μου! ριγῶ!) . . .
 ἰδοῦ στήθος στερρὸν νὰ κτυπήσῃς».

Κ' ἐνῶ ηὔχετ' ὠχρά,
 τοῦ συμβίου τῆς βλέπει τὸ φάσμα,
 καὶ ὡς πάγος ψυχρά,
 πρὸς τὸ τέκνον φωνεῖ, — «τάλαν πλάσμα!» . .

Ἡ σικὰ σιγηλή,
 πρὸς τὸ λίκνον χωρεῖ, τὸ ἐγγίξει,
 τὸ παιδίον φιλεῖ,
 καὶ ἡ μήτηρ ἐντρόμως ψελλίζει.

— «Μήτηρ, μήτηρ!» φωνεῖ
 ἐν σπασμῶ τὸ παιδίον, καὶ σπαίρει,
 «τὰ πτερά του κινεῖ,
 ἄχ! ἐκεῖνος μαζί του μὲ παίρει» . . .

Καὶ ζωὴ αὐθωρεῖ,
 ἔς τὰς ὠχρὰς παρειὰς τοῦ ἐγύθη,
 τὸ μικρὸν θεωρεῖ
 φεῦ! ἡ μήτηρ, καὶ πάλλει τὰ στήθη.

Γ.

Ἡ Ἥως φαινή
ἀνατέλλει τὰ ὄρη χρυσοῦτα,
πλὴν ἡ μήτηρ θρηνεῖ,
καὶ οἰμῶζει τὰ στήθη δονοῦσα . . .

— «ὦ, ἐγείρου υἱέ! » . . .
ἐκφωνεῖ καὶ τὰ στέρνα της τύπτει,
δὲν ἀκούει, οὐαί!
καὶ φρενήρης εἰς κράθβατον κύπτει.

Εἰς σαβάνων πτυχάς
τὸ ταλαίπωρον τέκνον ὑπνώττει,
καὶ φρικτὰς ἰαχάς
ἀναπέμπουσ' ἡ μήτηρ ἐκρότει.

Πλὴν ματαίως θρηνεῖ,
καὶ εἰς μάτην τὸ χεῖλός της σπαίρει!
Τῆς μητρὸς ἡ φωνή
εἰς ζωὴν τὸ παιδίον δὲν φέρει!

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ

(Ἐξεφωνήθη κατὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς μου Μ. . .)

Ἅποια μέθ' εἰς ἔκστασιν τὸν νοῦν μου στροβιλίζει,
καὶ μ' ἀφαρπάζει τὴν ψυχὴν εἰς θείας διαχύσεις!
ὦ! τίς ἤδυσ κυματισμὸς τὰ στέρνα μ' ἠλεκτρίζει,
κ' ἐνθέως μοι ἀναπτεροῖ τὸν νοῦν καὶ τὰς αἰσθήσεις!

Ἐν ποίᾳ θεῖα τελετῇ παρίσταμαι, ὦ φίλοι,
εἰπῆτε· καὶ τὸ στήθος μου παλμοὶ τὸ ἐξογκοῦσι; . . .
ὦ! συγκινοῦμαι! . . . ἐκ χαρᾶς, μοῦ κλείονται τὰ χεῖλη,
καὶ τοὺς θολοὺς μου ὀρθλαμούς· τὰ δάκρυα πληροῦσι.

Εἰπῆτε· ὅ,τι καθορῶ δὲν εἰν' ὀφθαλμαπάτη;
δὲν εἶναι παίγιον σκληρὸν σφριγώτης φαντασίας;
ἀλλ' ὄχι, τοῦ προσώπου σας ἡ ἄδολος κ' ὑπάτη
χαρὰ, μὲ διαβεβαιοῖ περὶ τῆς ἀληθείας.

Ἀπεφασίσθη, ἀδελφῆ· ἐντὸς σεπτοῦ νυμφῶνος
σὲ ὀδηγοῦμεν σήμερον· λοιπὸν θὰ χωρισθῶμεν
δακρύουσαι πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ θείου Παρθενῶνος! . . .
ἐλπίε λοιπὸν, εὐφρόσυνοι ἐλθέτε νὰ σ' ἀσπασθῶμεν.

Θά μᾶς ἀφήσης! ... πλέον φεῦ! μακράν μας θά βιώσης,
πλησίον τοῦ φιλάτου σου ἐν σφαίρα ζωῆς ἄλλη,
τὸν ἔρωτά σου εἰς βωμοῦς δεσμοῦ θ' ἀφιερῶσης,
δι' ἄλλον πλέον τοῦ λοιποῦ τὸ στήθος σου θά πάλλῃ.

Θά μᾶς ἀφήσης! ... ὦ σκληρά ἡ λέξις... δὲν θ' ἀνήκῃς
πλέον ἡμῖν, θά καταστῆς ἡ εὐτυχία ἄλλου!
Ὡ ἀδελφὴ μου, εἰς ζυγὸν ἄλλοῖον θά ὑπείκῃς,
τὸ παρελθόν σου θά σβῆσθῃ ἐντὸς τοιοῦτου σάλου!

Συγγνώμην... ἄ, παρακληρῶ, συγγνώμην, ἀδελφὴ μου...
φεῦ! ἐν τοιοῦτῳ χωρισμῶ συντρίβει ἡ ψυχὴ μου...
συντρίβεται, ἀλλὰ γελά, συντρίβεται, πλὴν χαίρει...
θά ἦτ' εὐδαίμων... ὦ, χάρα τὸ πνεῦμά μου ἐξαίρει.

Εἰς σέ, νυμφίε φίλτατε, ἐνθέρμως συνιστῶμεν,
νά καταστῆς θεμέλιον τῆς ἰλαρᾶς χαρᾶς τῆς,
εἰς σέ τὴν εὐτυχίαν τῆς, εἰς σέ ἀφιερῶμεν,
καὶ εἶθε, δῶῃ σοι χάραν ἀτέρμονα ὁ Πλάστης.

Εἶθε τὸν βίον ἄλυπον μ' αὐτὴν νά διανύσῃς,
τὰς θειοτέρας χαρμῶνας μ' αὐτὴν νά ἀπολαύσῃς,
ὑπὸ ἀπέρα ζεῖδωρον φαιδρῶς νά εὐτυχίσῃς.
καὶ εἶθε πάποτ', ἀδελφέ, ἐν ἀλγεί νά μὴ κλαύσῃς.

Δυάς, χαρίεσσα δυάς, ἀγήρατος ὁ ἔρωσ
τῶν καρδιῶν σας νά ἀνθῇ σοὶ εὐχομ' ἐγκαρδίως,
δρόσον καὶ νέκταρ ἡ ζωὴ νά ραίνη σοὶ ἡμέρωσ,
καὶ ρόδα εἰς τὸν δρόμον σου νά φύωνται αἰσίως.

ΤΟ ΠΤΩΧΟΝ ΤΟΥ 1884.

Ἄχ! γιατί ἐνῶ οἱ ἄλλοι χαίρουνται αὐτὴν τὴν ὥρα,
σὲ φωτιὰ τριγυρισμένοι, μὲ τὰ εὐμορσὰ τους δῶρα,
ποῦ τοὺς ὀδῶκαν οἱ γονεῖς τους, μὲ μιὰ πῆχτα μυρισμένη,
μόν' ἐγὼ πεινῶ καὶ τρέμω, καὶ ἡ μάννα μ' ἡ καυμένη!...
Βλέπω φῶτα, καὶ τραγούδια πλήττουνε τὴν ἀκοήν μου,
εὐτυχεῖς τοὺς ἄλλους βλέπω, καὶ σπαράζει ἡ ψυχὴ μου.
Ὅχι ἀπὸ φθόνου, ὄχι, ὁ Θεὸς ποῦ μὲ ἀκούει!...
δάκρυο ποτὲ τοῦ φθόνου τὸ φτωχόπαιδο δὲν λούει!
πανεὶ βλέπωντας τὰ πλούτη νά πετοῦν εἰς τὴν κακία,
καὶ κἀνεὶς δὲν συλλογέται τὸ φτωχὸ ἂν δυστυχία
ἀπελπίζει, καὶ τὸ σπρώγει 'σὲ κἀμιμὴ κκοῦργο πράξι,
ὅπου ὕστερα ὁ νόμος τῶν ἀρχόντων θά προσταξῇ,
τὸ κακὸ φτωχὸ νά σφάξῃ.

Λέν, «μὴ κλαῖς!»! πῶς νὰ μὴ κλάψω, ποῦ ἡ πείνα ροκανίζει
 σὰν πριόν' ἀκονισμένο τὴν καρδιά μου, καὶ τὴν σχίζει!...
 Τὰ γυμνά μου πόδια τρέμουν νὰ πατοῦν τὸ κρύο χιόνι,
 τὸ κορμί μ' ἀνατριχιάζει, καὶ τὸ νοιώθω νὰ παγώνη...
 Θαρρῶ πῶ; κτυποῦν καμπάναις νεκρिकाῖς ὀλόγυρά μου,
 θαρρῶ πῶς αὐτὰ τὰ χιόνια τοῦ πατῶ εἶν' σάβανά μου,
 ποῦ ἐτοίμασεν ἡ φύσις γιὰ τὸ ἄθλιο κορμί μου...
 Ἄγ! θαρρῶ πῶς τρεμοσβύνει εἰς τὸ στήθος ἡ ψυχὴ μου...
 Ἐὖν κανδύλι ποῦ τοῦ λείπει τὸ φυτίλι καὶ τὸ λάδι,
 καὶ λεπτό, λεπτό προσμένει ν' ἀπομένῃ ἔς τὸ σκοτάδι,
 ἔστ' ἡ ὀρφανὴ καρδιά μου ἴσως ἐκεῖνο περιμένει,
 τὴν ὑστερινὴ τῆς σπύθα νὰ ἰδῇ ἀποσβυσμένη,
 καὶ λεπτό, λεπτό πεθαίνει.

Εἶν' ἀλήθεια ποῦ γεννιέται τὸ φτωχὸ καταραμένο.
 ἔστ' ἡ μοῖρά του τὸ ἔχει ἔς τὸ βιβλίον τῆς γραμμένη.
 —«Νὰ πεθαίνῃς τὴν ἡμέρα τρεῖς φοραὶς, καὶ νὰ ζῆς πάλι,
 » ἀπὸ πόνο νὰ σπαράξῃς ὅταν θὰ γελοῦν οἱ ἄλλοι...
 » καὶ ἴσως ἄντασμα μονάχο,

» πάντα νῆται ἔς τὸ σκοτάδι, ἴσως ἐρημωμένο βράχο,
 » ποῦ ἡ θάλασσα τὸν ἕρπει με ἀγριωμένο κύμα,
 » ἔως ὅτου τὸν κλονίσει, καὶ ἔς τὴν ἄβυσσο βρῆ μνημῆα».
 Ἐὖν καλάμι ποῦ ταραίζει λυσσασμένη τρικυμία,
 καὶ λυγίζεται, καὶ πέφτει, καὶ σφυρίζει με μανία...
 Ἐὖν καρὰν ποῦ τὸ κύμα τὸ κτυπᾷ καὶ τὸ ζεσχιίζει,
 ἠαλισσοδαρμένο σκάφος ποῦ ὁ σίφωνα βυθίζει...

Ἐὖν φύλλο μακραμμένο ποῦ ὁ ἄνεμος τὸ παίρνει,
 ἔτσι καὶ ἐμὲ με λύσσα δὲν ἤξεύρω ποῦ με φέρνει,
 ἢ ἔλεεινὴ μου Μοῖρα.

Μάτην κρούω δειλισμένα καθ' ἑνὸς πλουσίου θύρα!...
 Ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν πέτραν μὴ τοὺς ἔπλασεν ἐκείνους!...
 Ἄν ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια ὑψηλοῦς εἶπε τοὺς κρίνους,
 νὰ γενοῦν, δὲν ἐπιτρέπει τ' ἄλλα νὰ περιφρονῶνε,
 γιὰτ' εὐθὺς προτοῦ ἀνθίσουν πέφτουν, δὲν μοσχοβολοῦνε.
 Ὁ Θεὸς ἄς ἐλεήσῃ τὸ φτωχὸ ποῦ ὑπομένει!
 Ἄν εὐφραίνεται νὰ βλέπῃ τὸ παιδί του νὰ πεθαίνῃ
 ἀπὸ πείνα καὶ στερήσεις, τί φιλόνηρωπο τὸν λέμε!...
 Εἶν' ἀνάξιά του ταῦτα!... ὦ Θεέ! συγχώρησέ με,
 βλασφημῶ εἰς τ' ὄνομά σου τ' ἅγιο ποῦ προσκυνῶνε
 ὅλοι οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου, καὶ δοξάζουν κι' ἀγαποῦνε!...

ΕΙΣ ΦΥΛΛΟΝ

Φ Θ Ι Ν Ο Π Ω Ρ Ι Ν Ο Ν

Παρήλθε τῆς νεότητος ἡ ἐποχὴ σου πλέον,
 καὶ τώρα πίπτεις ἄψυχον, καὶ ὠχρῶν, ὦ φύλλον,
 ἀπώλεσας τὴν δρόσον σου, καὶ τώρα καταρρέον
 δὲν ἔχεις ἔν σου δάκρυον νὰ γύστῃς ἐρωτύλον.

Τοῦ φθινοπώρου μόρσιμος ὁ ἄνεμος σὲ σείει,
θροεῖς παρασυρόμενον ἐπὶ τῶν λίθων τρέμον,
τὰ ἀνθηρὰ σου χρώματα ὠχρίαταν, καὶ δῦει
νῦν ἡ ἀκμή σου· σὲ δονεῖ ἡ λύσσα τῶν ἀνέμων.

Φεῦ! ἡ βραχεῖά σου ζωὴ ἐσθέσθη καὶ τὸ κάλλος,
καὶ Ἰνῆσκον σὲ ἀνήρπασε τῆς φύσεως ὁ σάλος.

Σκληρόν, παρεῖχες ἄλλοτε μικρὰν σκιὰν εἰς φίλα
πτηνά, ἅπερ προτῆρχοντο τὰ μέλη νὰ θροσίσουν·
ὅποσα τότε ἤκουες φιλήματα στωμύλα!
εἰς τίνα κλάδον ἤξευρες τὴν φωλεάν θὰ κτίσουν.

Καὶ ἤδη;... πίπτεις ἄχυμον, ξηρόν, συντετριμμένον,
οὐδεὶς ἐγγὺς σου ἔρχεται νὰ σὲ παρηγορήσῃ.
Ἄπελπι φεῦγον τὸ πτηνὸν εἰς ἄλλο κλίμα ξένον,
δὲν ἔρχετ' εἰς τὴν πτῶσίν σου ἐν ἄσμα νὰ τονίσῃ!...

Ο ΦΘΟΝΕΡΟΣ

(ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ)

Βραδὺ τὸ βῆμά του πλανᾷ, ἀπαίσιος τὸ βλέμμα,
ἔχει τὰ χεῖλη του ὠχρά,
τρεμόεντα καὶ πλαδαρά,
ἐγίδιον τὸ αἶμα.

Νωθρός, ὡς γέρων κεκυφώς, βραδυπορῶν ρεμβάζει,
πλὴν φλόξ τις τὸν ζωογονεῖ,
ἔνδον φαγέδαινα δεινὴ,
τὸν τρύχει καὶ στενάζει.

Συχνάκις κλαίει ἄπελπις, κραυγάζει ἀδημόνως,
κ' ἐνῶ τὸ πλῆθος εὐφημεῖ,
μόνος ἐκεῖνος βλασφημεῖ,
καὶ καταρᾶται μόνος... .

Συσφίγγων τοὺς δόνοντας του, ζητεῖ νὰ καταπίῃ
τὴν ἐξορμῶσάν του χολήν,
σπειρούμενος μὲ συστολήν,
ὡς ὄφις ἐν τῇ ὀχεῖ τὰς σπείρας θλίβων κλείει.

Γελαῖ πολλάκις σεσηρώς, ἔξεστηκῶς τὰς φρένας,
τὰς χεῖρας φέρων ἔς τὸν λαιμόν,
ὡς εἰ ἠσθάνετο πνιγμόν . . .
κ' ἄρας κεχολωμένας.

Βραγγινῶς ἐκφέρει πάντοτε μὲ ἰσθόλα χεῖλη,
ἅπερ συστέλλονται δεινῶς,
ἐνῶ μορφάζει ἀλγεινῶς,
ἡ ὄψις του ἡ κοίλη.

Τὰς νύκτας του διέρχεται — ἐνῶ τὸ πᾶν ὑπνώττει —
εἰς τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν,
ἐκχέει δάκρυον πικρόν,
ἐν τῶ ζοφῶδει σκότει.

Φωνεῖ — « Λοιπὸν ἐπάρατος ἐπέπρωτο νὰ ζήσω,
« κλειών ἔς τὰ στήθη σπαρχμούς,
« καὶ μὲ φρικτοὺς ὀλολυγμούς,
« ἐπέπρωτο νὰ σθύσω! . . .

« Φεῦ! εὐωχοῦνται περίξ μου οἱ ἄρχοντες ἐκθύμως,
« καὶ ἐμὲ μοῦ δάκνουν τὴν ψυχὴν,
« ὄφεις στυγνοί, καὶ ταραχὴν
« αἰσθάνομαι ἀθύμως! . . .

» Εἶναι τῶν ἄλλων ὁ χρυσός, καὶ δι' ἐμὲ ὁ στόνος,
« κ' ἐνῶ σφραδάζω στοναχῶν,
« ἐκεῖ ὁ ἄλλος εὐτυχῶν
« τρυφᾷ πανευδαιμόνως! . . .

« Προκρίνω ξῆφος δίστομον ἔς τὸ στήθος νὰ βυθίσω,
« νὰ ἀποθάνω προτιμῶ,
« ἡ θανασίμως ν' ἀθυμῶ,
« ἡ ἄμοιρος νὰ ζήσω! . . .

« Πρὸς τί χαρὰν αἰσθάνομαι ἐγγίζων τὰ μνημεῖα,
« ὅπου καθεύδουν εὐτυχεῖς! . . .
« κ' ἐνῶ κυχγάζω ἐκ ψυχῆς,
« τὰ βλέπω ἐν μανίᾳ! . . .

« Πρὸς τί ὅταν εὐρίσκωμαι παρείσακτος, ἀσχάλλων,
« μέσῳ θαλίας εὐτυχῶν,
« μόνος ἐγκλειῶ ἔς τὸν μυχθὸν
« τοῦ στήθους μῖστος, καὶ φρονῶ τὸν ὄλθρον φεῦ! τῶν ἄλλων! . . .

« ὦ οὐρανέ, μὲ ἔπλασες διὰ νὰ ὑποφέρω,
« ζῶν μὲ ὀλβίους, δυστυχῆς,
« σὲ καταρῶμαι ἐκ ψυχῆς . . .
« σ' ὑβρίζω, σὲ ἐχθαίρω! . . .

Καὶ ὡς ἐν θῦμα ἔχιθνα ζητοῦσα εἰς τὸ βρύον,
δάκνουσα, χύνει τὸν ἰόν,
οὕτως ἠπεῖλει τὸν Θεόν,
τὸν γρόθον του δεικνύων.

Καὶ ρίπτων βλέμμα ἄγριον ἐπὶ τῶν μαυσωλείων,
ὁ δεῖλαιος, μίσους μεστὸν
γέλωτ' ἐξέφερε φρικτόν,
ἐκ τῆς ἰδίας του χολῆς ὁ ἄθλιος μεθύων.

.....

.....

Ἡ ἔως διαγράφουσα ἀκτίνας εἰς τὰ ὕψη,
προῦβαλε πάλιν ζωηρῶς,
πλήν ἔτ' ἠγρύπν' ὁ φθονερός
τὸ ἐκχειλίζον μῖσός του ἀδυνατῶν νὰ κρύψη.

ἜΙΣ ΦΟΔΟΣΝ

Ἄνθισμένο λουλουδάκι,
τίνος σ' ἤγγισε χεράκι,
τρυφερό;
Λαχταρῶ νὰ σὲ μυρίσω,
καὶ νὰ σὲ καταφιλήσω,
λαχταρῶ.

Μὴ οἱ δάκτυλοι ἐκείνου
οἱ ἀβροί, ὡς χρῶμα κρίνου
καὶ λευκοί,
σ' ἤγγισαν ἄνθος ὠραῖον,
καὶ ἐκχέεις μύρον νέον
καὶ γλυκύ;

Εἰπέ «ναὶ» κ' εὐθύς νὰ σπεύσω,
ἄνθος μου νὰ σὲ λατρεύσω
ἢ πτωχή;
Εἶν' ἐκεῖνος; ... μὴ τὸ κρύψης;
ὦ μὴ θέλῃς νὰ μοῦ θλίψῃς
τὴν ψυχή.

Νὰ μὲ δάκρυ σὲ ραντίζω,
 'ς τὴν καρδιά μου σὲ στηρίζω
 χαρωπά,
 κι' ἂν τὸν ὄγῃς εἶπὲ « Ἐκείνη,
 ὅσα δάκρυα κι' ἂν χύνη,
 σ' ἀγαπᾶ ». . .

ΤΩ ΣΕΒΑΣΤΩ ΚΑΙ ΦΙΛΤΑΤΩ ΜΟΙ ΠΑΤΡΙ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΑΥΤΟΥ.

Μέσα σὲ μέραις θλιβεραῖς ποῦ φεύγουν μὲ ἐλπίδα,
 καὶ φαρμακεύουν τὴν ζωὴ μὲ πόνο, μὲ λαχτάρα,
 ἕνα γλυκὸ χαμόγελο, μιὰ θεϊκὴ ἀχτίδα,
 σκορπᾶει αἴφνης 'ς τὴν καρδιά τοῦ πόνου τὴν ἀντάρα.

Καὶ εἶναι τὸ χαμόγελο χαρούμενη αὐγὴ
 ὅπου σὲ κάθε ἄνθρωπον ὁ οὐρανὸς χαρίζει,
 γιὰ νὰ ξεχνᾷ τὸν πόνο του μίᾳ στιγμῇ 'ς τὴν γῆ. . .
 "Αχ! 'ς τὸ σκοτάδι τέτοι' αὐγὴ τοῦ κόσμου τί ἀξίζει! . . .

Εημέρωσε καὶ εἰς ἐμᾶς ἡ ἅγια ἡμέρα,
 καὶ τὸ γυκνὸ σου ὄνομα 'γιορτάζομεν πατέρα.

ΤΗ ΑΩΡΩΣ ΘΑΝΟΥΣΗ ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΞΛΘΞΝΗ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΑΥΤΗΣ.

Ἄδελφή μου! γιὰ 'ξύπνα νὰ δῆς,
 τὰ πουλάκια 'ς τὸ μνημᾶ σου ψάλλουν!
 διὲ τὸν Μάϊο, διὲ τ' ἄνθη τῆς γῆς,
 ποῦ δροσάτ' ἀπὸ 'πάνω σου θάλλουν.

Ἄδελφή μου! κοιμᾶσαι βαρειά,
 δὲν ἀκοῦς τῆς φωναῖς ποῦ σὲ κράζουν,
 δὲν ἀκοῦς τὰ πουλιά 'ς τὰ κλαριά,
 ποῦ γιὰ 'σένα τὰ δόλια στενάζουν.

Τὰ ἀδέλφια σου ξύπνα νὰ δῆς,
 ποῦ 'ς τὸ μνημα κοντὰ μурμουρίζουν,
 « Ἀχ! γιὰ ξύπνα καὶ σὺ νὰ χαρῆς »
 καὶ σὲ βλέπουν νεκρὴ καὶ δακρῶζουν.

Ξύπνα, ξύπνα, ἀνθίζει τ' ἄλῳνι,
 εἶν' τοῦ Μάϊ ἡ εἴκοσι μιὰ,
 ἡ 'γιορτὴ σου αὐτὴ ξημερώνει!
 "Αχ! γιὰ σὲ τί φρικώδης χρονιά! . . .

Ἵς τ' ὄνομά σου ὁ κόσμος ἰγορτάζει,
καὶ φιλοῦνται γονεῖς καὶ παιδιὰ,
ξύπνα, δύστηνη· ξύπνα, σὲ κράζει
ἀδελφή σου μὲ μαύρη καρδιά.

Μὲ τὰ χέρια θὰ σκάψω τὸ μνήμα,
νὰ σὲ βγάν' ἀπ' τὴν γῆ τὴν πικρή·
τέτοια νεῖά νὰ κοιμᾶσαι, τί κρῖμα!
μέσ' τὸ γῶμα τὸ μαῦρο νεκρή!

Μήτε μάννας πικρὰ μοιρολόγια,
νὰ σὲ βγάνουν μποροῦν ἀπ' τὴν γῆ·
εἶν' οἱ θρῆνοι γιὰ σὲ ἀπλᾶ λόγια,
ὅπου σβύνονται μέσ' τὴν σιγή.

Εἶναι Μάϊς τραγούδια ἀκοῦς;
ὄν ἀκοῦς, σὺ κοιμᾶσαι ἔς τὸ μνήμα!
Ξύπνα, ξύπνα, νὰ κόψῃς ἀνθούς,
τέτοια νεῖά νὰ κοιμᾶσαι τί κρῖμα! . . .

ΤΩ ΜΟΥΣΟΛΗΠΤΩ

ΚΥΡΙΑ Θ. Μ.

ὦ! φέρετε τὸ δάφνινον, τὸ μυροβόλον στέμμα,
καὶ Μοῦσαι Ἐλικώνειαί προσκλίνουσαι ἡρέμα,
σεῖς ἐν χορῶ, σεῖς στέψατε τὸν νέον ἀοιδόν,
καὶ γόνυ κάμψατε ἐμπρὸς τῶν μάγων τοῦ ὠδῶν.

Κατάβηθι μετὰ σπουδῆς, ὦ νύμφη τοῦ αἰθέρος,
φέρε τὴν δρόσον τῆς Ἐδέμ, καὶ ράντισον ἐγκαίρωσ,
τῶ ἀῖροντι τὸ χεῖλός του εἰς ἄσματ' εὐηχῆ,
οὗ τοὺς δακτύλους ἴθυεν ὁ Ἔρως κ' ἡ Ψυχῆ.

Νύμφαι τῆς γῆς! τὸ σκῆπτρόν σας προσφέρετε ἔς τὸν Βάρδον,
ἐνώπιόν του θύσατε καὶ λίβανον καὶ νάρδον,
καὶ χρίσατε τὸν ἀνακτα τοῦ θεοῦ σας χοροῦ,
καὶ ἄτατ' ὕμνον τῶ πατρὶ καλάμου γλαφυροῦ.

Ἐπὶ Πηγάσου περωτοῦ ὀρχούμενος ἀνέβη
ἐν οὐρανῶ, τοῦ ἀετοῦ τὴν πτῆσιν ὑπερέβη,
καὶ τὰς ἀύλους πτέρυγας τανύων, τὸ εὐρὺ
τοῦ οὐρανοῦ διάστημα διέτρεξ' ἀβιωρεῖ.

Τὴν πτῆσιν ἀναχαίτισον, ὦ ποιητά, μὴ σπεύδῃς,
τὸν γαλαξίαν ἠγγισας, ἐπὶ τῶν ἄστρων εὐδοεῖς.
Κ' εἰπέδυσας ἀόρατος εἰς στρώματ' ἱερά,
εἰς ἃ τοῦ θεοῦ ἡ ἰσχὺς οἰκεῖ ἢ κρατερὰ.

Πτέρυγες δύο σὲ ὕψοῦν 'ς τὸ δῶμα τοῦ αἰθέρος,
 ἢ μία εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ἑτέρα ἔρωσ,
 ἐνῶ ἐγὼ εἰς σπάργανα καθεύδω ἐν σιγῇ·
 πρὸς τοὺς ἀστέρας μειδιῶ, πλήν ἔρπω ἐν τῇ γῆ.

Ὅτ' εθηπῶς μου ὀρθαλμὸς τὸ ὕψος σου δὲν βλέπει,
 τὸ χεῖλός μου τὸ ἀσθενὲς τὰ ἐνθεά σου ἔπη
 καὶ νὰ ψελλίσ' ἀδυνατεῖ, ἢ γλῶσσά μου ληρεῖ,
 καὶ ἐν ἐκστάσει σιωπῆν προκρίνει νὰ τηρῇ.

Ἐπίτρεψόν μοι τὴν σιγὴν, ποθῶ νὰ σιωπήσω·
 ὁ νεοσσὸς τὸν αἰτὸν ὦ! πῶς νὰ ἐξυμνήσω!

ὦ! ἄ; κλειθῆ τὸ χεῖλός μου, τὸ ρῆμα τί δηλοῖ;
 Σιγὴ πολλάκις ρήματος πλειότερα λαλεῖ.

ΔΞΙΝ Μ' ΑΓΑΠΑ!

Τί μ' ὠφελεῖ ἂν ποιηταὶ τὸ ἔαρ ἐξυμνῶσιν,
 ἂν ψάλλωσι περιπαθῶ; εἰς δάστη χαρωπά;
 Τί μ' ὠφελεῖ, μὲ ἄσματ' ἂν τὸ κενὸν πληρῶσιν,
 ἐὰν συλλέγη ἕκαστος ἀνθύλλα νωπά;
 Αὐτὸς δὲν μ' ἀγαπᾷ!

Τί μ' ὠφελεῖ, ἂν χάριτες τὸ ἔαρ φεῖ! κοσμῶσι,
 ἐὰν χαρὰ 'ς τὰ πέριξ μου τὰ μύρα της σκορπᾷ;
 Ἐὰν ἰδέαι ὑψηλαὶ 'ς τὴν κεφαλὴν ὀργῶσι,
 τί μ' ὠφελούν; βρυσηνθὲς τὸ ττόμα σιωπᾷ!
 Αὐτὸς δὲν μ' ἀγαπᾷ!

Ἄν ρέη βίος ὀλβιος, ἐὰν γελῶσι πέριξ,
 ἂν εἰς λειμῶνας ἐρασταὶ συμπαίζουσι χαρωπά,
 τί μ' ὠφελούν; ἐμὲ κυκλοῖ ἢ τοῦ ἀγῶνος πτέρυξ,
 ἢ χεῖρ ὠχρὰ καὶ ἀπελπισ τὸ στῆθός μου κτυπᾷ!
 Αὐτὸς δὲν μ' ἀγαπᾷ!

ΔΞΙΝ Σ' ΑΓΑΠΑ;

(ἀπάντησις ὑπὸ τοῦ ἐμμούσου κ. Θ. Μ.)

Δὲν σ' ἀγαπᾷ; . . . ἀνέκραξας παρθενικὴ κινύρα,
 οἶον ἂν ἦ τὸ ἰνδαλμα τῶν θείων σου ψαλμῶν,
 εἰς στρώματα σὲ ὕψωσεν ἀνέφικτα ἢ Μοῖρα,
 ἃ εἶδε μὲ ἀπέλιπα ὁ ἔρωσ του παλμόν. . .
 Ἢ αἴγλη σου ἐθάμβωτε τοὺς ὀρθαλμοὺς ἐκείνου,
 ἐν κόρῃ εἶδεν ἄγγελον ὑπέρτερον γηίνου. . .

Δέν σ' ἀγαπᾷ κοράσιον ; ὦ ἀηδῶν μικκύλη,
 ἧς φλόγγον μάλις ἔρρηξε τὸ ράμος . . . στοναχεῖς ;
 μορυμύρεις ἐν τῷ Ἑρωτι, ἐνῶ μυρία χεῖλη
 τὸν ἔρωτα σοὶ ψάλλουσιν ἐν θάμβει ἐκ ψυχῆς ; . . .
 Ὁ ἥλιος, ὦ ψάλτρια, χάριν ἐνός μαρμαίρει . . .
 ἦ τὸ ὠραῖον δέδοται μίαν ψυχὴν νὰ αἶρη ; . . .

Δέν σ' ἀγαπᾷ κοράσιον ; ἐρρέτωσαν τὰ στήθη,
 αἱ πέτραι, ἄς οὐδέποτε ὁ ἔρωτος ζωπυροῦ !
 Ἀσπάλλουτα ἡ φόρμιγγς σου ἄς ρίψη ἐν τῇ λήθῃ
 ψυχῆν, ἣν θεῶν διαίδαλα ὡς τὸ δέν αἰωρεῖ . . .
 Καὶ κρούουσα τὴν φόρμιγγα αἰεῖποτε ἡμέρωσ,
 «Σὺ μόνῃ—κράζον—ἔτο μου ζωή, ψυχῇ, καὶ ἔρωσι!».

Δέν σ' ἀγαπᾷ τὸ μάρμαρον, δέν σ' ἀγαπᾷ τὸ σκότος,
 σὲ ἀγαπᾷ, ὦ ἐνθεε, τὸ φῶς καὶ ἡ ψυχῇ . . .
 ὁ πλάτας σέ, ἐράστρια, εἶν' ἐραστής σου πρῶτος,
 αὐτοῦ ἐρῶσα ἔρωτο, καὶ αἶρου ἐν εὐχῇ !
 ὦ! . . . γένοιτο πᾶς φλόγγος σου εὐχῇ, ζωὴ καὶ γῆθος,
 καὶ δάφνη ἐν τῷ β'ῶ σου πᾶς τρίβολος καὶ λίθος!

Εἰς τὸ Λεγκώμα

τῆς Δεσποινίδος Β. Εὐαγγελίδου

ἀπάντησις ὑπὸ τοῦ «ΑΠΟΔΗΜΟΥ»

—οὐρα—

Κι' ἂν σ' ἀγαπᾷ, τὸ πρόσωπόν σου, κόρη,
 ἐὰν φιλῆς τὰς Μούσας, στρέψον εἰς φυγὴν
 τοῦ ἔρωτος φοβοῦ τὴν φλέγουσαν πληγὴν.
 Κι' ἂν σ' ἀγαπᾷ, ἐχθρὸν αὐτὸν θεώρει.

Μακρὰν, θαλάσσης διελθε καὶ ὄρη,
 τὴν λύραν σου εἰς ξένην μάλλον κροῦτον γῆν,
 μὴ στόνον ἀηδόνος πένθιμον, λιγὺν
 πλὴν χαλαροῦντα τὰς χορδὰς, ἰστόρει !

Ὁ ἔρωτος ὁδηγεῖ εἰς Ἑλικῶνα ;
 ἢ ὁ ἀφρώδης σὲ προσμένει σάλος,
 καὶ ἂν ποτε κληθῆς δεκάτη Μοῦσα ;

Τῆς δάφνης μάλλον ζήλευτον τὸν κλῶνα . . .
 Τοῦ Φοίβου στεφανοῖ τὸ λάμπον κάλλος,
 ἢ Δάφνη ἢ καὶ τὸν θεὸν φυγοῦσα.

Σ' ΕΝΘΥΜΟΥΜΑΙ.

Σκληρῶς τὸν νοῦν μου τυραννεῖ
 ἡ ζοφερά σου μνήμη,
 βραδέως με δολοφονεῖ,
 ἀμείλιγος, πενθίμη.

Δὲν σὲ ἔθαψεν ὁ χρόνος,
 εἰς τὰς σκοτεινὰς πτυχάς του,
 καὶ δὲν ἔπαυσεν ὁ πόνος,
 τὰς ἀγρίας οἰμωγὰς του.

Σὲ ἐνθυμοῦμαι, καὶ θερμὸν
 τὸ δάκρυσόν μου πίπτει,
 καὶ ἡ ψυχὴ μου ὀδυρμὸν
 ἐνδόμουχον ἐγκρύπτει.

Συνεχῶς ἐντὸς τοῦ σκότους,
 κλίνω ἀπελπισ τὸ γένυ,
 κ' εἰς τοὺς στήθους μου τοὺς κρότους,
 ἐκφωνῶ βαιῶς « Δησιμόνει ! »

Ναὶ λησιμόνει! κ' εὐτυχῆς
 ἄς περᾶ ἡ ὑπαρξίς σου,
 δὲν ποθῶ νὰ στονυχῆς,
 ὡς ἐγώ, καὶ σὺ ἐξίστου.

Συνεχῆς ὀδύνης πάλη,
 φεῦ! μακρὰν σου ἡ ζωὴ μου,
 καταπίπτουν ὡς αἰθάλη,
 ἡ ἐλπίς, οἱ ὄνειροί μου.

Σ' ἐνθυμοῦμαι, κατηφῆς,
 κ' ἡ νεότης μου χλωμαίνει,
 ὡσπερ σάβανον ταφῆς,
 ἡ φιλότις δὲν θερμαίνει.

Δὲν μ' εὐχαριστεῖ ὁ κρότος
 τοῦ προσκαίρου τούτου κόσμου·
 τὸν ἀκούω ληληθότως,
 καὶ συντρίβει τὰ ἐντὸς μου.

Σ' ἐνθυμοῦμαι, καὶ θρηνεῖ
 ἡ ψυχὴ μου ἐνδομύχως,
 μ' εἶν' ἡ μνήμη σου ποιηὴ
 τ' ὄνομά σου ἄλγους ἤχος.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

« Ἐὰν δὲν ἀποθνήσκω κατὰ τὴν ἡμέραν
 « τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἐκ Οὐλύσεως, μὴ μὲ
 « θεωρεῖτε ὡς ἄνθρωπον εὐθὺν ὅσον ἀπο-
 « ρᾶ τὴν φίλιαν » Σααδῆ.

Φεῦ! ἤλπιζον νὰ ἐκραγῆ τὸ στήθος μου εἰς θρήνον,
 ἢ ἄλμη τῶν δακρῶν μου τὰς παρειάς νὰ καύσῃ . . .
 Φεῦ! ἡ ψυχὴ μου ἤλπιζον ὡς ὄρφανὴ νὰ κλαύσῃ,
 ὅποτε εἶδον φεύγοντα διὰ παντὸς ἐκεῖνον.

Καὶ ὁμως ἐνῶ ἔτρεμον ὡς φθινοπώρου φύλλον,
 καὶ ἔπνιγον τὸν στόνον μου βιαίως εἰς τὸ στήθος
 ἄνευ δακρῶν ἤρεμος τὸν νεκρόν μου φίλον,
 εἶδον νὰ φεύγῃ ἀπηνῶς, ψυχρὸς καθὼς ὁ λίθος.

Ἦσθάνθην μόνον ὠχρῶν τὸ χεῖλός μου καὶ τρέμον,
 χλωμὴν τὴν ὄψιν μου καθὼς ἡ τῶν νεκρῶν ὠχρῶν . . .
 ἐγέλων ὁμως γέλωτα χαρᾶς . . . ὦ εἰρωνεία! . . .
 ἐγέλων, ἐνῶ μ' ἔσκωπτε τῆς συμφορᾶς ὀ δαίμων.

Ὦ! δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ γῇ φρικωδέστερα ὥρα,
 ἐκείνης, ἣτις μᾶς δωρεῖ εἰς τόπον ἐνθυμίου,
 τὴν ὑποστάθμην τοῦ ἰοῦ· κατηραμένα δῶρα,
 ἄπερ συντρῖβουν βαθμηδὸν τὰ ὄνειρα τοῦ βίου.

Φθίσις καρδίας τραγικῆ, ὀδύνη μαρτυρίων,
 εἶναι ἐκεῖν' ἡ ἀποφρᾶς στιγμῆ, καθ' ἣν μονήρης
 θὰ εὐρεθῆς, τὴν συμφορὰν καταμετρῶν φρενήρης,
 τὸ δραπετεῦσταν ὄναρ σου ποθῶν μετὰ δακρῶν.

Νὰ κάμπτῃς γόνυ, νὰ πονῆς καὶ νὰ ἐπικαλῆσαι
 τῆς μέθης σου τὸ ἴνδαλμα, ὅπερ σκληρῶς σ' ἀφίνει,
 καὶ ὁμως νὰ μὴ ἔρχηται· ἐνῶ σὺ ἐξαντλεῖσαι,
 καὶ πίπτεις ὡσπερ στέλεχος χλωμόν ἐν μαύρῃ δίνῃ.

Σ' ἀφίνει τότε ἡ ψυχὴ, ἡ δύναμις ἐκλείπει,
 καὶ μένεις ἄφωνος καθὼς ἡ πέτρα τῶν μνημείων,
 ἐφ' ἧς ἀναγινώσκεται ὁ θάνατος, ἡ λύπη,
 ἀλλὰ σιγᾶ ἐγκλείουσα τὸ θῆμα τῶν δακρῶν.

Φεῦ! νὰ θεᾶσαι ἄφωνος τὴν περίξ ἐρημίαν,
 καὶ τότε μόνον νὰ νοῆς τῆς συμφορᾶς τὸ βάθος,
 ὅποταν φεύγει κ' ἡ ἐλπίς μετὰ τὴν τρικυμίαν,
 καὶ ἐξεγείρῃσαι θρηνῶν τὸ ἀπελπί σου πάθος.

Πτηνόν ἐν μέσῳ λαίλαπος, ἐν μέσῳ τοῦ θανάτου,
ἐν ἀγωνίᾳ προσπαθοῦν τὴν λύσσαν τῶν ἀνέμων
νὰ διαρύγῃ· πλὴν αὐτοὶ συντρίβουν τὰ πτερά του,
καὶ πίπτει τὸ παντέρημον ἐπὶ τῶν λίθων τρέμον.

Ὡς νὰ πιέξῃ τὴν ψυχὴν φρικώδης πνιγαλίων,
νὰ ἀσφυκτῇ τὸ στήθος σου, καὶ οἱ παλμοὶ νὰ παύουν,
καὶ ὅμως νὰ μὴ δύνασαι ἀγωνιῶν, δακρύων,
νὰ θραύσῃς τῆς συσφίγγεως τὰς σπείρας, ποῦ σὲ θραύουν.

Νὰ φεύγῃ!... καὶ νὰ ὠχρηᾷ ἡ ζωϊκὴ ἀκτίς σου!...
Τοιαύτη εἶναι ἡ σκληρὰ τοῦ χωρισμοῦ ὁδύνη!...
Ἰλιγιᾷ τὸ λογικόν, τὸ σθένος σὲ ἀφίνει,
ὅταν αἰσθάνησαι μ' αὐτὸν νὰ φεύγῃ κ' ἡ ψυχὴ σου!...

Ω ΠΟΙΗΤΗ Γ. Ζ.

«Χαρὰ 'ς ἐκείνη τὴν καρδιά σου δὲν τὴν δέρνουν πόνοι»,
ἐτραγωδοῦσες, ποιητά,
καὶ μὲ τὰ λόγια σου αὐτὰ
τὰ πικραμένα χεῖλη σου ἐθάρυναν οἱ στόνοι.

Μιὰ μέρα δὲν ἐγέλασε τὸ θλιβερό σου στόμα,
'ς τὰ στήθη σου εἶχες πληγὴ...
τόσα παιδιά εἶχες 'ς τὴν γῆ,
τόση λαχτάρα ἔσβυτεν ἀνθρωποφάγο χῶμα.

Μαυρονδυμέν' ἡ Μοῦσά σου, ἀπέμαθε νὰ ψάλλῃ
φαιδρὰ τραγούδια, τὴν χαρὰ,
καὶ πάντοτε λυπητερὰ
θρηνοῦσε ἐνῶ ἀνθίζαν τῆς φύσεως τὰ κάλλι.

Μόλις ἐγέλασαν γοργὰ τὰ χεῖλη τὰ γλυκά σου
κ' ἡ λύρα πῆγε νὰ χαρῆ,
ὅταν, δυστύχημα βαρὺ,
τὸ σήμαντρο τὸ νεκρικὸ κτυποῦσε 'ς τὴν καρδιά σου.

Τὸ σήμαντρο ἐκτύπαι γιὰ τὸ στερνὸ παιδί σου·
ρίπτεις τὴν λύρα σου μὲ μιὰ
κ' αἰσθάνεσαι λειποθυμιὰ
νὰ τρέχῃ μεσ' τῆς φλέβαις σου, νὰ ζώνῃ τὸ κορμί σου.

Καὶ κάθε κτύπημα σκληρὸ σὲ ἄρπαζ' ἕνα χρόνο,
ἀπὸ τὸν βίον σου αὐτόν.
Τόσων παιδιῶν σου λατρευτῶν
εἶδες τὸ μνημεῖον' ἀνοιχθῆ, ὦ ποιητά, μὲ πόνο.

Ἐκλαυσεσ τόσον, ἔκλαυσεσ, καὶ τώρα κουρασμένοσ,
 τὴν λύρα σου 'ς ἓνα κλαρὶ
 ἰτιᾶσ ἐκρέμασεσ βαρῶ
 καὶ ἔπεσεσ 'ς τὸ πλάγι τουσ γλυκαποκοιμισμένοσ.

Κοιμᾶσ' ἀκόμα! πέρχταν ἄχ! τότσοι μαῦροι χρόνοι,
 ὁ λόγος σου μὰ θ' ἀντηγῆ
 'ς τὴν πονεμένη μου ψυχῆ,
 «χαρὰ 'ς ἐκείνην τὴν καρδιά που δὲν τὴν δέρνουν πόνοι».

ΞΛΘΑ

Ἐδῶ 'ς τῆσ κρήνησ τὸ νερό,
 τὸ δροσερό,
 ὑγρά διαμάντια που κυλᾶ,
 μέσα εἰσ χόρτα ἀπαλά,
 καὶ βρέχει τὰ λουλούδια·
 ἐδῶ πετάει τὸ πουλί,
 καὶ μὲ τὸ ταῖρι του φιλὶ
 ἀλλάζει μὲ τραγούδια.

'Σ τὸ στρῶμ' αὐτὸ τὸ ἀπαλό,
 που βρέχ' ἀθάνατο νερό,
 καὶ τὸ γλυκὸ ἀγέρι
 ἀπ' τὸ βουνὸ μᾶσ φέρει,
 μόσχουσ του θύμου,
 ἔλα ψυχῆ μου.

Ἐνῶ τὸ εὐμορφο πουλί,
 γλυκολαλεῖ,
 ὑπὸ τὰ δένδρα τ' ἀνθηρά,
 θ' ἄρθη ὁ ἔρωσ τρυφερά
 ἀγάπαισ νὰ μᾶσ ψάλλη!
 Ἴδὲ τὸ ἔαρ που γελᾶ,
 μέσα εἰσ φύλλα ἀπαλά,
 εἰσ ἀνθισμένα κάλλη.

Χύνει τουσ μόσχουσ της ἡ γῆ,
 ὁ τέτιξ ἐρωτολογεῖ,
 κι' αὐταῖσ αἰ χρυσαλλίδεσ,
 εἶναι χρυσαῖσ ἐλπίδεσ
 ἄνθουσ εὐθύμου,
 ἔλα ψυχῆ μου.

ΕΠΙΟΡΚΙΑ

Ἀκούεις τὸ μουρμουριτὸ τῆς βρύσης ὅταν χύνη
τὸ κρυσταλλένιο τῆς νερό,
ὅπου κυλιέται ὀροσερό,
καὶ 'ς τὰ χορτάρια μύρια ὑγρά διαμάντι' ἀρίνει;

Ξεύρεις τί λέγει τὸ νερὸ ποῦ πέφτει μ' ἀρμονία,
τὸ ἤσυχο μουρμουρητό;
ἄχ! ἦταν μάρτυς καὶ αὐτό
τὴν ὥρα ποῦ ὠρκίζεσο αἰώνια λατρεία.

Καὶ τώρα ἤτυχο θαρρεῖς πῶς ἐπαναλαμβάνει,
'ς τὴν μαύρη νύκτα σιγαλά,
τὰ λόγια σου τ' ἀπατηλά
ὥσταν νὰ κλαίῃ τὴν καρδιά ποῦ τύφλωσεν ἡ πλάνη.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ

ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Τῆ φροντίδι Δεσποινίδος Πολυξένης Κ. Γεράρδου.

Σοφία Φιλίππου	2	Μαρία Δημητριάδου
Πολυξένη Κ. Γεράρδου	2	Ἑλληνική Ἰωάννου
Μαργαρώ Κ. Γεράρδου		Takouī M.
Κυριακὴ Ὅχινιδου		

Τῆ φροντίδι κ. Θ. Μοσχοπούλου.

Εὐριδίκη Μοσχοπούλου		Ἴρις Σπινέλλη	
Ἑλένη Δέτζου		Ἀλκιβιάδης Δ. Καραβίας	2
Χαρίκλεια Πλιάτσικα		Ἀλέξανδρος Δημητριάδης	2
Εὐθαλίς Ἀδάμ		Θεμιστοκλῆς Σαλτελής	2
Βλασία Χρυσοπούλου		Ἀλέξανδρος Κ. Περδικίδης	
Οὐρανία Κωνσταντινίδου		Φίλιππος Τάγης	
Ἑλένη Καροπούλου		Σ. Δ.	
Ἄννα Δημοπούλου		A+B+Γ.	
Ἄννα Νικολοπούλου			

Τῆ φροντίδι κ. Γ. Θεοδορίδου ἐν Ἀθρνανουπόλει.

Γαβριήλ Δ. Θεοδορίδης	2	Ἄρ. Παπεδόπουλος
Π. Γ. Παπακωνσταντίνου		Γ. Σταυρίδης
Κ. Βλασιθῆς		Α. Νικήτας
Α. Δ. Κυριαζῆς		Γ. Κ. Ζουπάς
Ἰωάννης Πετράκης		

Τῆ φροντίδι κ. Σταματίου Σταματιάδου ἐν Montpellier.

Σταμ. Δ. Σταματιάδης	2	Κ. Μ. Σάμιος ἐν Μονάχῳ
Ι. Ζωγράφος		Ἑλλήν. ἐν Μονάχῳ Σύλλογος
Ἰωάννης Δ. Φωτιάδης.		Β. ἐν Μονάχῳ
Δ. Σεφεριάδης		Γ. Δ. Κωνοπισόπ. ἐν Μονάχῳ
Παῦλος Ε. Παυλίδης		Χρῆστος Ο. Ν. Φιλαδεύς »
Κωνσταν. Γραμματόπουλος		Ἰάκωβος Θεοφάξης »
Ἡλίας Πανταζόπουλος ἐν Μονάχῳ		Π. Θ. Τρσούλιας »
Ἀμβούτζης	»	Κωνσταντῖνος Μιχαήλ »
Κων. Πασχαλόπουλος	»	

Π. Θ. Ψωμιάδης	Α. Α. Κορομηλάς
Νικόλαος Λορεντζάκης	Δ. Ἀζδέρης
Δ. Βιζύμπης	Α. Φαρμακίδης

Τῆ φροντίδι κ. Ἰωάννου Σταματιάδου.

Ἰωάν. Δ. Σταματιάδης	4	Γεώργιος Ζανέτος	10
Ν. Κατίνης		Φώτιος Φωτιάδης	2
Παῦλος Βιτάρης		Δημιάρχης Ζορμπόγλου	
Ἰωάννης Μαρέγκος		Ἰωάννης Δεκαθάλλας	
Ἀπόστολος Π. Ἀναστασιάδης		Ν. Μιχαηλίδης	
Ἀθηνάσιος Σκαουντζής		Γεώργιος Ἀγλιμαβάρης	
Θ. Βογιατζόγλου		Ἰ. Κούμπης	
Ν. Κορωνάκης		Α. Παυλίδης	
Ἀλέξ. Ζανέτος	2	Ν. Α. Κιλαντζής	
Εὐαγγελ. Πιστίνος		Γεώρ. Γεωργίτσας	
Α. Βαφειάδης		Σ. Ξύδης	
Φ. Παππαδόπουλος		Ν. Μαρῖνος	
Μηνᾶς Μαρῖσογλου	2	Ἰωάν. Γεωργίτσας	
Μηνᾶς Στύρου		Ε. Δεβετζής	

Κων. Ν. Βακίλης	Ἄδελμ βέης.
Μ. Διαμαντῆς	Ἄμκλῖα Ζαννέτου
Ἀντών. Ρώσσης	Χρυσῆ Δαχγιάνη ἐν Βιόλω
Ἡρ. Κ. Πύθαρης	Πηνελόπη Ζερζόμη
Ματθαῖος Βιτάλης	Ἄμκλῖα Κ. Ρήγα
Κ. Γ. Σαντοριναῖος	Κωνστ. Ρήγα
Λεάνδρ. Νικολαΐδης	Δ. Ἐλευθεριάδης
Παναγὸς Κωνσταντινίδης	Κ. Γηλαβάνη
Κοσμᾶς Ντιβάρης	Ι. Γηλαβάνη
Ἄλλῃ Ἰχσάν βέης	Πολυχρόνης Θεολόγου

Τῆ φροντίδι κυρίας Υ. Σκαναβῆ ἐν Ροστόβ τῆς Ρωσσίας.

Υ. Ν. Σκαναβῆ	5	Δ. Σαρσέντης
Μαρία Γεωργακοπούλου	2	Ἀδελφοὶ Ζίφφου
Μελπομένη Βίβουλα	2	Μ. Βαλλίνος
Μαριγὼ Π. Τουτλίη	2	Ἰλ. Σαρσέντης
Πολύμνια Δουσμάνη	2	Ν. Τρογυλᾶς.
Κ. Ι. Σκαρμαγκᾶ	3	Θ. Κυρυνιδης
Α. Α. Σκαναβῆ	3	Α. Γαρμπῆς
Φ. Π. Πετροκοκκίνου	3	Σ. Γοργορίνης
Α. Ν. Μκυρογορδάτου	3	Ε. Πανᾶς
Σ. Κ. Σεβαστοπούλου	3	Κ. Τσέρτος
Π. Μκυρογορδάτου	4	Ι. Βότζης
Ε. Α. Πολνιώφ		Ε. Σκόρδιας
Ο. Α. Καλουτῆ		Κ. Α. Παπαδόπουλος
Α. Νομικοῦ		Ε. Α. Μαρνιάκης
Φ. Ι. Σκαναβῆ	2	Π. Μελαυνίδης
Ε. Γ. Κουντούρης	2	Ε. Β. Πανᾶς
Θ. Μανούσης	5	Ν. Χ. Παξιμαδᾶς
Κ. Πηγιατέλλη		Ι. Ι. Μαρκόπουλος

Τῆ φροντίδι κ. Κωνσταντίνου Κοκόλη ἐν Ταΐγανῳ.

Κωνσταν. Σ. Ρ. Κοκόλης	3	Δ. Εὐστρατιᾶδης	3
Μαρία Ρ. Κοκόλη	2	Π. Β. Καραντώνης	
Σ. Ν. Πανᾶς	2	Π. Κωνσταντινίδης	
Π. Α. Κιμπᾶς	2	Ο. Ν. Ἀμυρᾶς	2
Π. Σ. Ἀντίπας	2	Λ. Κ. Δελιγιάννης	
Μ. Ν. Κουρουβιχάλης	2	Μ. Α. Κωττάκης	
Ε. Κούμπας		Γ. Θ. Βομβορῆς	
Κ. Δ. Διχαμντιῶτης	2	Κ. Δ. Μαρῆς.	
Δ. Ξ. Κωγιαλῆς	2	Ν. Διχαμντιδης	2
Κ. Μ. Καμπούρης	2	Π. Σουδοινῶς	
Ν. Διδάξης	2	Δ. Μεσσαλᾶς	
Μ. Σ. Δζενίδης	2	Ηλ. Π. Ἡσυχίας	
Κ. Παρίσης	2	Κ. Πιππαγεωργακόπουλος	
Σ. Σουδοινῶς		Π. Σακελλαριδης	
Γ. Κουλουμπῆς		Γρ. Ἀντωνιάδης	
Π. Θεοχαριδης		Δ. Μέγγολας	
Α. Κουλουμπῆς		Κ. Μουτούρης	
Κ. Μ. Νεγρεπόντης	2	Β. Δαλλυπόρτας	
Ἐμμ. Βιρελᾶς		Θ. Δαλλυπόρτας	
Κ. Θ. Θεοφίλου		Α. Σφαέλλος	
Ματθαῖος Μυρογορδάτος	2	Σ. Λυκούδης	

Τῆ φροντίδι κ. Σαρτίνσκη Ἐρέντη ἐν Ἀδριανουπόλει.

Ὁ Σ. Ἰγ. πρ. Ἀδρ. κ. Νεόφυτος	2	Κ. Δελικιάτος	
Ν. Σαρτίνσκη	5	Γ. Γεωργιάδης	3
Γρ. Παλιμάς	2	Κων. Τουρνάκης	
Gustave Laffon	3	G. R. Ilveek	3
Ε. Φίλλων	3	Χ. Σαμαρτζίδης	

Τῆ φροντίδι κ. Σταύρου Σαπουντζόγλου ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Υἱοὶ Σ.	6	Α. Κιουπετζόγλους	
Ε. Σισμάνογλου	2	Α. Βισιδανίδης	
Ε. Ἀμυζόπουλος	2	Π. Μανιᾶς	
Κ. Βαζεβιάνογλους	2	Δ. Καραπιτέρης	
Αἰκ. Βακαλοπούλου		Γ. Κοΐντας	
Α. Ποτούς		Ι. Τριανταφυλλίδης	
Β. Κ. Καβιάδης		Α. Χριστοφόρου	
Σ. Σαπουντζόγλους		Μ. Μωυσιδης	
Α. Δεϊρμεντζόγλους		Δ. Χρυσίδης	
Γ. Βιολτζῆς		Αρ. Μωρατίτης	
Α. Τικίρογλους		Δ. Μεσσινᾶς	
Ι. Ροδούσης		Ν. Πατάκης	
Α. Ψυρούλης		Σ. Σπανόπουλος	
Ν. Κιουρτζόγλους		Ἄφροδίτη Σαρχαβάνου	
Σ. Τρυγόνης			

Οἱ ἐν Δεδι ἀγάτας.

Ὀδυσσεὺς Τραυλῶς	2	Α. Χ' Ἐ Κωνσταντινίδης	
Δ. Τρυγόνης		Μ. Ἀθανασίου	
Χ. Βουτσινᾶς		Π. Δ. Ἀντίπας	
Δῆμος Μπρίκος		Κ. Φιμερέλης	

Οἱ ἐν Ἄμισῳ.

Γ. Δημητριάδης		R. E. Eliopoulos	
Ε. Ἀναστασιᾶδης		Περ. Μ. Μελιγιανίδης	
Ι. Ἰωαννίδης		Ἰορδανίδης Α.	
Ν. Δ. Σπυράκης			

Τῆ φροντίδι κ. Γ. Ζουρδάν.

Γ. Ζουρδάν	10	Ἰωάννη Ζουρδάν	
Εὐλ. Γ. Ζουρδάν	5	Χρ. Χ' Ἐ Χρήστου	

Οἱ ἐν Αἴφω.

B. Bosi	Miles Baharniko
Ο. Παπακελῆς	Α. Χρηστίδης
Π. Δελλαγραμμάτικας	Γ. Ρώσσης
Γ. Α. Νιώτης	Κ. Χ. Οικονόμου
Κ. Α. Μαλλιάρης	Σ. Α. Πέπος
Μιλ. Χαμπούρης	Κ. Ι. Παππίνης
Δ. Μητσος	

Τῆ φροντίδι κ. Καλλιόπης Ίωκακειμοπούλου ἐν Κοντοσκαλίφ.

Καλλιόπη Ίωκακειμοπούλου	Ἀναστασία Δανιζή
Καλλιόπη Χ. Ζουμπούλογλου	Ἀρτεμισία Κυρίλλου
Καλλιόπη Ι. Γρηγοριάδου	Ἐλένη Δ. Τζιτζίνια
Καλλιόπη Μ. Κοντοπούλου	Αἰκατερίνη Νικολαΐδου
Καλλιόπη Α. Ζήμπογλου	Μαρία Κούζου
Εὐφροσύνη Π. Σματζόγλου	Ἀναστασία Κούζου
Σοφία Π. Ἀναστασιάδου	Ἀγλαΐα Γ. Μητροπ. Γαλαξείδ.
Πολύμνη Κ. Ίωκακειμοπούλου	Αἰκατερίνη Κουραβέλη
Δοξάνδρα Ἀναγνωστίδου	Ὀλγα Η. Ζαφειροπούλου
Ἐλένη Καρακίσογλου	Ἀσημένια Ζαγορά
Ἄννα Σπύραλη	Αἰκατερίνη Μιχαλοπούλου
Ἀγλαΐα Δ. Πεταλιᾶ	Χαρίκλεια Ν. Μητροπούλου
Φωτεινὴ Πακλατζόγλου	Μαριγῶ Λάμπρου Λιναρδῆ
Κατερίνα Τζακiriάδου	Αἰκατερίνη Κ. Οἰκονόμου
Κατερίνα Τριανταφύλλου	

Τῆ φροντίδι τοῦ κ. Θ. Ἀποστολίδου ἐκτροῦ.

Θεόδουλ. Ἀποστολίδης	?	Ραφαήλ Δαλλιμέδικος
Χρῆστος Μιλιατίδης		Σταυρὸς Ρίζου
Θ. Γεωργιάδης ἐκτρός		Ἀριστείδης Α. Πρωτίος

Ἰωάννης Χ'' Ἰωάννου
Γ. Παπακωνσταντίνου

Μαργαρίτης Κυτριλάκης

Τῆ φροντίδι κ. Α. Ίατροπούλου.

Ἠλίος Χρηστάκης	Ἀρίσταρ. Βαλλιάνος
Γουσταῦος Βαλλεδούρ	G. Demetriades
Ι. Σταυρίδης	Π. Παλαντὲν
Α. Ίατρόπουλος	Π. Α. Νεστορίδης
Ν. Σερδαρόπουλος	Καλλιόπη Ίατροπούλου
Παναγιώτης Νικολαΐδης	

Τῆ φροντίδι κυρίας Σβορώνου.

Ι. Σ. Πρόκος	Δ. Κ. Σαρτίνσκης
Η. Κ. Τραυλός	Ι. Ταμπουρίδης
Β. Π. Ἰωαννίδης	

Τῆ φροντίδι κ. Ν. Σαλτζλῆ.

Α. Λαγουδάκης	Ἰουλία Γ. Κούπα
Α. Ἄκατος	Κων. Τριανταφύλλης
Γ. Τουρίδης	Α. Ἰωαννίδης
Ν. Νικολαΐδης	Ν. Μαῦρος
Α. Χρηστίδης	Ἀλέξανδρος Χρηστίδης
Α. Κουντούρης	

F. M. Corpis ἐν Ἀδριανουπόλει
Δ. Ἀιβιζίδης

Ἐλένη Ἀιβιζίδου

οἱ ἐν Διδυμοτείχῳ.

Ν. Πολιτακίδης	Θεμ. Ἀρώνης
Εἰστ. Ποπέσκος	Α. Βαφειάδης
Θ. Καθίσαις	Μαρίνη Χ'' Δήμου
Ἀγλαΐα Καθίσαις	Χρ. Γαριβάλλη
Σ. Κ Τζηρίδης	Ζήσης Νεστορίδης
Δ. Ζιννίδης	Ν. Γ. Βλαχόπουλος
Α. Θεοδοσιΐδης	Γ. Τζακλιτζᾶς
Π. Βλαχόπουλος	

Τῆ φροντίδι κ. Λυκιαρδοπούλου ἐν Ροστόβη.

N. Ζαφειρόπουλος	5	K. Ἀντώνωφ
Γ. Μυρογοράδης		Τσελέντης
Γ. Λυκιαρδόπουλος	2 ¹	Περ. Βεκρίδης
Γ. Καρέλης	2	Α. Γ. Λυκιαρδόπουλος
X. Μ. Τουρλιτάκης		Ε. Μαρινάκης
M. Π. Ἀντισαπίδης		Γ. Μουχλιδής
M. Σφέλλος		Γ. Ν. Ἰακωβίδης
K. Βρεττός		M. Λαγκυδᾶς
M. Κοκκινάκης		Δ. Γεωργιάδης
Δ. Μ. Τουρλιτάκης	2	Δ. Γ. Σκορδύλης
Θ. Σεβαστιάκης		Α. Ν. Ἀρθαθάνης
Γ. Β. Παππαγιαννόπουλος		X. Κ. Κιλογερόπουλος
Ἄλιξις Δόσιος		Α. Σ. Πλακοτάρης
Γουλιέλμος Μάρτεν		Γ. Μ. Συρίγος
Ζβίζης		K. Σ. Καλλιθελάκης
Δημ. Φραντζέσκος		Θ. Λογγινίδης
Πέτρος Τρισχειλίδης		Γ. Ε. Καστανίας
Σ. Πολυούργεβιτς		Α. Βιρβουτζάκης
Δ. Πρινόπουλος		N. Γ. Γοργορίνης
X. Μανόπουλος		K. Κλαδᾶς
N. Προγουλάκης		M. Κ. Ζάννος
Κουτσαβᾶς		Θ. Κουτσογιαννόπουλος
Γαρπῆς		Α. Θ. Δεϊμετζής
Ε. Πανᾶς		Γ. Η. Κοτζίφνης
Ε. Κιλογερόπουλος		Γ. Μ. Συρίγος
M. Λαγκυδᾶς		Α. Γαβλιᾶς
Μορριδής		Γ. Συρίγος
Δεμιουλίης		Γ. Σ. Ροδόπουλος
Θ. Κωρυνιάδης		Γ. Μυροματίης
Γ. Βόττης		M. Ραζιάς

Γ. Ν. Ἐργαστηριάρης	Δ. Βίνδωρος
M. Α. Μανουσάκης	Λοβέρδος Σ.
A. Μπασιᾶς	Ἴθην. Λυκιαρδόπουλος
Π. Ευδιᾶς	Καλογερεῖς
Θ. Θεοφάνης	K. Διαμαντιδής
K. Τσελέντης	Α. Σαμουήλοβιτς
Π. Μελανδινός	Σ. Μισασιᾶς
Θ. Κομνηνός	Γ. Ραζής
Α. Σαμουήλοβιτς	Α. Καλλίνικος
A. Ζιζήλας	Δ. Ζαφειρόπουλος
M. Βακώφ	Κιρκάρ Ἐρέντης
Πελεγερίνος K.	

Ἐλπίς Καλλιπολίτου ἐν Κων/πόλει Φλωρεντία Κόκκου ἐν Κων/πόλει
 Ὀλγα Καλλιπολίτου » Κωνσταντὴν Καλλιπολίτου. »

SISMANOGLIO
MECARO

618